

Sejthetik a kedves testvérek, hogy írásban és szóban történő megnyilatkozásaim nem maradnak visszhangtalanok. Ha nem is dömpingszerűen, de imitt-amott azért csak érkezik egy-egy reflexió. És ez jól van így, hiszen jó, ha az ember visszajelzést kap azoktól, akikért tevékenykedik, akikhez küldetett. Még a jó szándékhoz sem férhet kétség, hiszen az ember nem feltételezi a „véreitől” az ellenséges motivációt. De ez a *vélemény - tanács - útbaigazítás* műfajú levélgyűjtemény igencsak féloldalasra sikeredik olykor.

Tudom, összetettebb a kérdés annál, semhogy egy mondattal elintézzük. Benne van ebben körünk individualista szemlélete, amely az embert, az ÉN-t teszi meg mércének, igazodási pontnak. Benne van a relativista szemlélet, mely szerint annyi igazság létezik, ahányan vagyunk: a maga módján mindenkinek igaza van. Erre még rátesz egy lapáttal a show műsorok, televíziós és rádiós közvélemény kutatások sokasága. „Megmondani a frankót”, „beolvasni úgy igazán”, mintha mi volnánk a koordináta tengely középpontja, a viszonyítási pont. Bizony könnyebb ütre-főre nyilatkozgatni, mint esetleg csendben maradni és végiggondolni a dolgokat, forgatni a szívünkben, elgondolkodni rajtuk (vö. Lk 2,19), meghagyva az esélyét, hogy Isten is „akcióba kezdjen”, alakítson, formáljon és esetleg egy-két hónap vagy év múlva már másképp lássunk mindent és mindenkit. „Azt mondani amit nem érzünk: hazugság, de mindent elmondani amit érzünk, balgaság” – tanítja egyik szentünk.

Olvasói levél

Az egyik levélíró a „szigorúságot” rója föl, és Don Bosco lelkületét hiányolja, a másoknak a határozottság imponál és e mellett tör lándzsát. Akad vélemény, mely szerint bámulatos, hogy ilyen rövid idő alatt „benépesült” a plébánia, mások pedig épp az igazi családias közösséget hiányolják. Nem akarom folytatni a levélbontást, ízelítőnek talán ennyi is elég. Az embernek önkéntelenül is a jól ismert történet jut eszébe a molnárról, a fiáról, meg a számárról.

„Egy apa fia meg számára társaságában vonult Keshan poros utcáin a rekkenő déli hőségben. Az apa a számaron ült, a fiú pedig vezette a jószágot. „Szegény gyermek! – vélekedett egy járókelő. – Rövid lábcskájá alig tud lépést tartani a számar gyors járásával. Hogyan is lehet valaki ilyen lusta, hogy tétlenül ül a számarán, és elnézi, hogy a kisgyerek agyonhajszolja magát.” Az apa megszívlette a bírálót: a következő sarkon leszállt, és fiacskáját ültette fel a számarra. De nem telt sok időbe, mikor egy újabb járókelő szólalt meg rosszállóan: „Micsoda arcátlanság! A kis csibész úgy trónol a számaron, mint valami király, szegény öreg apja meg loholhat mellette.” Ez meg a fiút szomorította el, és kérte apját, hogy üljön fel mögé a számarra. „Ki látott már ilyet?! – hallatta ekkor zsémbelődő hangját egy asszony a fátyla alól. – Micsoda állatkínzás! Szegény párának

leszakad a háta, a két semmirekellő meg úgy terpeszkedik rajta, mintha egy dívány volna az a szerencsétlen jószág!” Apa és fia a szidalom hallatán összenéztek, és szó nélkül mindketten leszálltak a számarról. De csak néhány lépést tettek meg a számar mellett, egy idegen máris gúnyolódni kezdett rajtuk: „Hogy lehettek ennyire ostobák? Sétálni vizitek talán azt a számarat? Minek tartjátok, ha nem is dolgozik, hasznot se hajt nektek, és még arra se jó, hogy vigye valamelyikötöket?” Az apa egy marék szalmát adott a számar szájába, másik kezét fia vállára tette, és így szólt: „Bárhogyan teszünk is, mindig akad valaki, akinek nem tetszik a dolog. Azt hiszem, legjobb lesz, ha eztán csakis a magunk feje után megyünk.”

Magvas bölcsesség a kissebűségről, rövidlátásról... A példa sántít kissé, hiszen az ember lelkipásztorként nem teheti meg, hogy a maga feje után megy, hanem igyekvően kutatja, hogy mit kíván tőle a Lélek itt és most. Sőt, maga is „szabályok és normák” alá vetett ember, akinek ugyancsak idomulnia kell esetekhez, kötelmekhez.

Azért a kritikus felhangok jeleznek valami fontosat: amíg energiánkat a dolgok minősítésére fordítjuk, ezenközben vakon megyünk el emberek és helyzetek mellett, pedig talán épp ránk volna szükség, hogy más legyen, hogy jobb legyen. Mert a gyermekeket nem kíséri senki, a fű is nő, az ablakok is csutakolásra várnak, a lépcsőházat és a templom padjait pedig megint belepte a por.

*Horváth Lóránt
plébános*

A választottak és a kizártak

Henri Boulad SJ szentbeszéde - Brixen, 2000. május 25.

Kedves Barátaim

Az ősegyházat megrázó legnagyobb válság az apostolok működésének idejére esett. Sorsdöntő vita volt, és a körülmetélésről szólt. Mint 'iniciación', beavatási rítus, a körülmetélés elkerülhetetlennek számított. Ezáltal lett a férfiember Isten népének tagja, ezáltal lett elismerve Isten által, mint az ő választottja. Enélkül nem engedték be őt Isten barátainak a gyülekezetébe.

Az a fogalom, hogy 'Isten népe', ill. 'Isten választott népe' - egyetemes fogalom.

A zsidók úgy gondolták, hogy ők a választott nép. Hitler idejében az árják tartották magukat felsőbbrendű fajnak, választott népnek. A muzulmánok szintén Isten választott népének vélik magukat, vallásuk az Isten vallása, rajtuk kívül mindenki hitetlen (gyaur) és nem juthat el a Paradicsomba. A keresztények a maguk részéről a keresztség, a megkeresztelés fogalmából és szertartásából kiindulva konstruálták meg a választott nép eszméjét és az egyháznak azt a meghatározását, amelyen kívül senki sem üdvözülhet.

A mai szent olvasmány megmutatja, miként jött létre a fent említett első válság. A kereszténység zsidó környezetben indult, Jeruzsálem körül, Palesztinában. Eleinte nem volt probléma, hiszen akik megtértek a kereszténységhez, mind körülmetélt zsidók voltak. De attól a pillanattól fogva, hogy Szent Pál, Barnabás és más apostolok kiléptek a judaizmusnak ebből a szűk köréből és a görögöknek kezdték prédikálni, felmerült a kérdés: szükséges-e, hogy a görögök az Egyházba való belépésük előtt kö-

rülmeteltessék magukat, mintegy első lépésként, vagy pedig eltekinthetnek ettől?

Ez igen heves és forró vita volt az apostolok között, nevezetesen Pál az egyik és Péter a másik oldalon. Pál azon az állásponton volt, hogy a Krisztusban való hitnek nincs előfeltétele, mindenki meg van hívva az üdvösségre, és senki elé sem szabad akadályokat gördíteni. Péter, aki inkább ragaszkodott a zsidó hagyományokhoz, először habozott. Végül is Pál álláspontja - az *Evangélium és a keresztény üzenet egyetemessége* - győzött, és ezzel megnyílt a kapu mindenki számára.

Ez volt az öskeresztények első nagy összejövelete, az első *ökumenikus zsinat*. Az *ökumenikus* jelzőn az *egész egyház jelenlétében* megtartott találkozót értünk. Ám az *ökumenikus* szó egyetemes látószög is jelent, az Egyház megnyitását mindenki számára.

Sajnos, az első zsinat és a megnyitás első bejelentése után az Egyház fokozatosan visszavonult, önmagába zárkózott. Egyféle gettóvá lett, és úgy értelmezte a keresztséget, hogy: csakis az a keresztény, aki bizonyos pontosan meghatározott rítus szerint - vízben ill. vízzel - meg lett keresztelve. Ezzel viszont megint elérkeztünk az Egyház, mint 'választott nép' fogalmához, az egyház hajójához, mint az üdvösség (Noé-) bárkájához.

„Az egyházon kívül nincs üdvösség” (extra ecclesiam nullum salutem), tehát vannak a választottak és vannak a kirekesztettek.

Évszázadokon át sokan azt hitték, hogy az ortodox (a görög-

keleti Egyház tagjai) majd szépen a pokolba fognak jutni, a protestánsok szintén, a muzulmánok nem különben, és természetesen a zsidók is elkárhoznak, a pogányok pedig még annál is inkább. Csakis a keresztények kis katolikus magva, és csak ha meg vannak keresztelve, számíthatnak a megmenekülésre.

Meg kellett várni a II. vatikáni zsinatot ahhoz, hogy az Egyház felfogja, hogy határai se nem földrajzi, se nem társadalmi, de még csak nem is hittudományi határok, és hogy az egyház tágabb, mint az „egyház”. Szent Ágoston szavaival:

„Sokan azok közül, akik az egyházban vannak, nincsenek benne, és sokan, akik nincsenek benne, benne vannak.”

A II. vatikáni zsinat nem más, mint az első jeruzsálemi zsinat fonalának az újra-felvétele, ennek a zsinatnak a folytatása, az *Egyház megnyitása az egyetemesség felé*. Dialógus minden vallással, minden kultúrával, még magukkal az ateistákkal is. Véleményem szerint a kereszténység történetében csak ez a két, mindenki számára nyitott, valóban ökumenikus ihletésű zsinat létezik. Az első és az utolsó.

A *keresztség*, mely egy adott pillanatban - az ún. „vágykeresztség” ill. „vérkeresztség” fogalmak bevezetésével - már kissé tágabb értelmezést kapott, szerintem egy korszerű teológiában *újabb átgondolásra szorul*. Hogy ezen keresztül megértsük, mit akart mondani Krisztus a keresztség által, és hogy

ki van az Egyházban és mitől fogva. És hogy mi az, hogy Egyház.

Megadok egy ösvényt, amin gondolatban elindulhatunk. Keresztelő Szent János mondja: „*En most vízzel keresztellek titeket, de az, aki utánam jön, Szent Lélekkel és a tűzben fog keresztelni.*” Ez bizony nem eléggé világos - a Szent Lélek és a tűz, mint keresztség. Ugyanakkor nem utal szükségképpen egy vízzel és a hozzá tartozó liturgiával járó keresztelési szertartásra sem. Vagyis egy olyan rítusra, amely (a történelem során) mint előfeltétel és

mint az Egyházba és az üdvösségbe való elkerülhetetlen bejárat nyer alkalmazást.

A vasárnapi evangéliumban Jézus így szól: „*En vagyok a kapu*”.

Nos, Krisztus a kapu, a szőlőtő, az élet és az üdvösség. Ám a Krisztussal való egyesülés módja, az ő követése, az ő életében való részvétel sokkal szélesebb körű, mint gondolnánk.

Ma, a vallások közötti párbeszéd napjaiban kérjük a Szent Lelket, hogy az Egyház megnyitá-

sának, új szerepének és az evangélium hirdetésének kérdéseiben világosítsa meg az Ő Egyházát. Mutassa meg nekünk, hogy ki az Isten népe, kik az Isten gyermekei, kik a Krisztus misztikus testének tagjai - túl minden címkén, minden kategórián, minden identitás-görcsön és minden fanatizmuson. Hogy kész legyen a szívünk az I. jeruzsálemi zsinat által bevezetett és a II. vatikáni zsinat által megerősített *egyetemes megnyílásra*. Ez legyen a mi inspirációnk forrása és a mi víziónk a világ Egyházáról.

A békesség embere

Egy kegyes idős asszonyt a békesség emberének neveztek. Egy napon megkérdezték a titka felől....

„Jó asszony, maga békességet sugároz egy hajszolt világban. Árulja el nekünk ennek titkát!”

Ő meglepetten így válaszolt: „De hisz nekem nincs semmilyen titkom! Nem értem, mit akartok! Amikor reggelente megmosakszom, ezt mondom: »Úr Jézus, mossa meg engem a Te véreddel, ahogyan én mosom most meg magam vízzel, hogy tisztán és a Te véred oltalmában indulhassak neki ennek a napnak.«

Amikor pedig öltözködöm, ezt mondom: » Úr Jézus, ahogyan én most magamra öltöm a ruháimat, úgy öltöztess fel engem a Te igazságod köpenyébe!«

Amikor pedig kitakarítom a szobát, ezt mondom: » Úr Jézus, ahogyan én most kitakarítom a szobát, úgy takarítsd ki a szívemből a régi természetem kovászát!« Amikor pedig tüzet gyújtok, ezt mondom: »Úr Jézus, ahogyan én most meggyújtom a tüzet, úgy szítsd fel bennem a Szentlélek tüztét!« - Így teszek minden dolgomban. Nincs nekem titkom...”

Ezzel az asszony elárulta a titkát, nemde? A titok nyitja ez volt: állandóan imádkozott. - Te is így teszel? Isten gyermekei közül sokan hibát vétenek. Reggelente ugyan imádkoznak, Isten kegyelmére bízzák magukat, és elkérik az Úr vezetését, de aztán mégis a saját szakállukra vágnak neki a napi teendőknél.

Jó néhány óra elteltével tudatára ébrednek: „De hisz már teljesen kikerültem a vezetés alól! Leveleket fogadtam és válaszoltam meg - imádság nélkül. Beszélgettem a munkatársaimmal és barátaimmal - imádság nélkül. Döntéseket és határozatokat hoztam - imádság nélkül.” Nem csoda, hogy jó némely dolog félresiklik, ha úgy tesszük meg, hogy imában nem állunk összeköttetésben az Úrral.

Ernst Modersohn (1870-1948)

Megtalálás - Meggondolatlanul

Kicsoda számomra Isten? Milyen gondolatokat őrzök a szívemben Istennel kapcsolatban? A meggondolatlanságnak mindenestre nincs helye az Istenrel való viszonyt illetően.

A meggondolatlan ember ezt mondja: Az Úr az én tűzoltó csapom, többnyire érdektelen számomra. Legfeljebb csak akkor veszem majd igénybe, ha égni kezd körülöttem.

A babonás ember ezt mondja: Az Úr az én szerencsepatkóm, a talizmánom. Elvégre sosem tudhatjuk. Biztos, ami biztos. Vésztartalékként mégiscsak lógjon ott a szögön...

Az arcátlan ember ezt mondja: Az Úr az, aki a kötelező biztosításomat kezeli, az a kárfeltevő hely, ahová életem minden balesete után fordulhatok. Elvégre jóvátételre kötelezett! Ha nem kárpótol megfelelően, biztosítótársasággal fenyegetőzöm!

A hagyományokhoz ragaszkodó ember ezt mondja: Az Úr az én kedvtelése, az a szabadidős tevékenység, ami jót tesz nekem. Ha úgy tartja kedvem, ösztönzést, kikapcsolódást, felüdülést találok nála.

Az önző ember ezt mondja: Az Úr az én függőágyam, a tetőtől talpig jó közérzetet biztosító szolgáltatáscsomagom, az apukám, aki tart és kényeztet még olyankor is, amikor le vagyok törve.

Az olyan emberek, mint Dávid, ezt mondják: Az Úr az én pásztorem, Megváltóm, Szabadítóm. Ő nem szereplője az életemnek, hanem a rendezője! Ő a legfőbb tekintély. Ő korlátlanul rendelkezhet felettem. Ővé az irányítás. Bízom Benne, mert Ő áttekintéssel bír. Ő felüdít engem, és úgy szeret, mint senki más. Ha Ő megy előttem, sem szenvedek majd hiányt - örökkön-örökké.

Andreas Felt

Gyerekloldal

Játsszunk egy jót!

Tengeralattjáró

Előkészületként kijelölünk egy 5 méter széles és 10 méter hosszú pályát; szükségünk van annyi műanyag pohárra, hogy minden játékosnak kettő jusson, és egy - egy kendő. A játékosokat két, egyenlő létszámú csapatra osztjuk. Az egyik csapat játékosainak bekötjük a szemét, elszórtan leülnek a pályára, kezükben két vízzel teli pohárral. A másik csapat játékosai felállnak az ötméteres oldalvonal mentén. Feladatuk, hogy átmenjenek a túlsó oldalra, a bekötött szemű játékosok között, anélkül, hogy azok lelocsolnák őket. Akit lelocsolnak, kiáll a játékból. Ha minden játékos átért vagy már kiesett, szerepet cserél a két csapat. Az a csapat nyer, akinek több játékosa tudott átjutni a másik oldalra. A surranó csapatnak csak a pályán szabad mozognia, aki kilép, kiesik a játékból. A földön ülő, bekötött szemű csapat játékosai nem mozoghatnak, előre meg kell beszélniük, ki hova ül.

Ministránsok és zoltárénekesek tavaszi kirándulása

Mandl Barnabás vagyok, 2009 október óta ministrálok, és részt vettem a tavaszi kiránduláson, aminek az élményét szeretném most leírni.

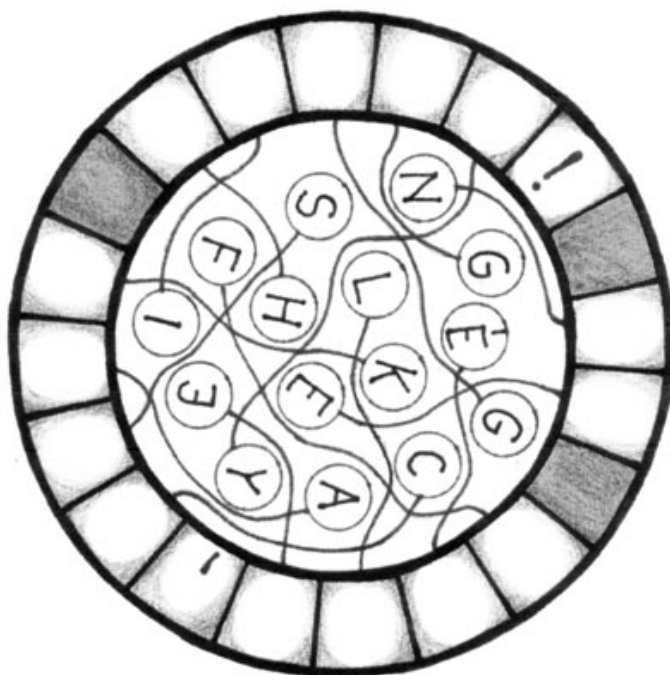
2010. április 24-én szombaton kirándulni mentünk Nagybakónak közelében található Kőszikla-szurdokhoz. 10 órakor indultunk a nagykanizsai autóbusz pályaudvarról. Először a nagybakónaki kultúrházba látogattunk el, ahol megtekintettük a Don Camillo című filmet Terence Hill rendezésével és főszereplésével. Utána elmentünk az Eszperantó forráshoz, ott megebédeltünk. A menü bográcsban készült paprikás krumpli volt. Ezt követően elgyalogoltunk a Kőszikla-szurdokhoz ahol létrán felmáshztunk egy kb. 4 méter magas sziklára majd egy magas és meredek dombra. Hosszú gyaloglás után visszatértünk az erdei forráshoz. Ott az időt játszással töltöttük: fociztunk és kidobóztunk. Utána indultunk a nagybakónaki buszmegállóhoz. 16:40-kor érkezünk vissza Nagykanizsára.

Nagyon jól éreztem magamat, örülök, hogy Lóránt Atya ilyen jó és hasznos kirándulást szervezett.

Mandl Barnabás

Rejtvény

A Szentírás beszámol nekünk egy zsinagógai - előljáróról akit Jairusnak hívtak, Jézushoz sietett, lánya számára gyógyulást kérni. Ha a megfelelő helyre írod a betűket és a helyes sorrendben összeolvasod őket, megtudod, hogy mit mondott Jézus Jairusnak.

Gyerekszáj

Nógrádsápon, egy iskolában a hittanterem falán találta valaki az alábbi leveleket, melyeket a gyerekek Istenhez írtak (csak egy részüket idézzük).

Kedves Isten!

Ha vasárnap figyelsz a templomban, megmutatom az új cipőmet!

Kedves Isten!

Várom a tavaszt, de még mindig nem jött. Ne felejtse el!

Kedves Isten!

Lehet, hogy Káin és Ábel nem ölte volna egymást annyira, ha külön szobájuk lett volna. Nálunk ez működik a bátyámmal.

Kedves Isten!

Azt tanultuk, hogy Edison csinálta a fényt. De a hittanórán azt mondták, hogy Te csináltad. Biztos vagyok benne, hogy ellopta az ötleted.

Kedves Isten!

Fantasztikus, hogy a csillagok mindig jó helyre kerülnek!

Kedves Isten!

Ilyennek tervezted a zsiráfot, vagy csak véletlenül alakult így?

Kedves Isten!

Ahelyett, hogy hagyod, hogy az emberek mindig meghaljanak, és mindig újakat kell csinálni, miért nem tartod meg azokat, akik most vannak?

Kedves Isten!

Jobb lenne, ha az emberek nem jönnének szét olyan könnyen. Rajtam három öltés van, és kaptam injekciót is.

Kedves Isten!

Nem gondoltam, hogy a narancssárga megy a lilával, amíg kedden nem láttam a naplementét, amit Te készítettél. Klassz volt.

Hittanosok tavaszi kirándulása a budafai arborétumba

Pünkösdhétfőn, hittanos társainkat az Atya és a hitoktató nénik kirándulásra invitálták Budafára. Kerettörténetünk a Bibliai királyok voltak. Kilelenc állomás várt ránk. Mindegyiken egy-egy ötletes játékkal. Hat csapatra voltunk osztva, az egyiknek én voltam a csapatkapitánya, aminek nagyon örültem. A játékok után finom ebéd várt minket. Ebéd után megmáztuk a kilátót. Végül fáradtan, de sok-sok élménnyel és új barátságokkal tértünk haza. Köszönjük ezt az élményekben gazdag napot az Atyának és a hitoktató néniknek. **Ihász András**

Nagykanizsáról indultunk és a budafai arborétumba érkeztünk. Csapatokra lettünk osztva. Játékos feladatokat kellett megoldani, amik bibliai királyokkal voltak kapcsolatosak. Egy csodálatos kilátóba is felmentünk. Szép volt fentről a táj. Szuperül végződött a nap. **Lang Flóra 2. oszt. Palin**

10 órakor indultunk a budafai arborétumba. Hat csapatot választottak. Minden csapat egy király nevét kapta. Tíz állomás volt, ahol különböző feladatokat kaptunk. Nekem az tetszett a legjobban amikor a másik csapat teke bábuja kellett eldönteni labdával. Spagettit ettünk ebédre és utána felmentünk a kilátóba. Nagyon jól éreztem magam. **Mihályi Dávid 4. oszt. Palin**

Ismét elérkezett a tavaszi kirándulás napja. 2010. május 24-én pünkösdhétfőn Lóránt atya kirándulni vitte a hittanosokat Budafára az arborétumba. 10 órakor volt a gyülekező a plébánia előtt és autóbusszal mentünk a Budafai arborétumba. A hely csodálatos volt tele nyíló virágokkal, bokrokkal és Szinpompázó fákkal. Megismerkedtünk öt ókori királlyal: Saul, Jozija, Dávid, Cidkija, Salamon. Csapatok álltak fel és tíz állomáson kellett feladatokat végrehajtani. Majd egy szép dalt is megtanultunk:

„Az Úrban bízni a legklasszabb dolog, ha kell, hát küzdök, bátran harcolok. Van már célom, tudom, hol a helyem, A legkirályabb érzés, hogy a királyt ismerem. Bármilyen volt vagy bármilyen lesz, szívem már nem fél, ereimben ott folyik a királyi vér. Bármilyen volt vagy bármilyen lesz, szívem már nem fél, ereimben ott folyik a királyi vér.”

Amikor minden csapat elvégezte feladatát imádkoztunk és nekiláttunk a finom ebédnek. A menü: Bográcsban készült spagetti volt. Ebéd után felmentünk a kilátóhoz. Megcsodáltuk felülről a csodálatos panorámát. Majd Lóránt atya eredményhirdetést tartott és mindenkit megjutalmazott egy éremmel. Nagyon jól éreztük magunkat és az idő is nagyon szép volt. 17 órára érkeztünk vissza Nagykanizsára a plébánia elé, ahol ismét elénekeltük a kiránduláson tanult dalt. **Mandl Barnabás 3. oszt. Zrínyi Iskola**

Családi kuckó

A gyermekem a zsarnokom?

Veszekedés, kiabálás, engedetlenség - ez manapság sok családban a mindennapok része. A kicsik terrorizálják a környezetüket, és látszólag bármilyen kiigazítással szemben ellenállóak. Már nem a szülők, hanem a gyerekek szabják meg az irányt. Átvették a hatalmat. Az erőszakos és tiszteletlen viselkedés aztán az iskolában folytatódik. Aki kapcsolatot kerül tanárokkal, annak számára ismerősek a gyerekekkel és fiatalkorúakkal kapcsolatos látszólag reménytelen helyzetről szóló panasz-áradoatok.

„Manapság a gyerekek több mint 70%-a magatartászavaros” - állapítja meg Michael Winterhoff gyermekpszichiátriával foglalkozó német szakorvos az „Amiért a gyermekeink zsarnokokká válnak” című könyvében, mely már megjelenésének első évében tizenkilenc kiadást ért meg. Eme riasztó megállapítását pedig rögtön egy példával támasztja alá: „Létezik egy egyszerű teszt: Menjen be egy iskolai osztályba, és kérje meg a gyerekeket, hogy vegyék elő a nyelvtankönyvüket. Ezt a kérését legalább háromszor meg kell majd ismételnie, egyes gyerekeket pedig még akkor sem fog tudni rábírn erre, ha a nevükön szólítja őket. Az osztály egyharmada úgy hat, mintha ott sem lennének, egy másik egyharmada mással foglalkozik, beszélget, zenét hallgat, vagy fel-alá rohangál a teremben. Ez maga az iszonyat. A mai iskolások fejlődés-lélektanilag a három év alattiak szintjén állnak.”

Az persze megkérdőjelezhető, hogy tényleg ilyen sok magatartászavaros gyerek van-e. Mindenesetre tény, hogy a szerző ezzel az elemzésével rátapintott a lényegre. Mind a szülők, mind a pedagógusok oldalán nagy az elbizonytalanodás. A „Super Nanny” című tévéműsorok, amelyekben talpraesett fiatal nevelőnk szedik ráncba a

magukból kivetkőzött gyerekeket, nagy nézettségnek örvendenek. Mit hibázunk el a nevelés során?

Winterhoffa mizéria okaként három alapvető zavarra mutat rá a felnőttek és gyerekek kapcsolatát illetően.

1. Partnerség: A felnőtt magával egy szinten lévőnek tekinti a gyerekeket, és behódol annak az elképzelésnek, hogy már az egészen kicsiket is lehetséges elmagyarázás és megértés útján nevelni. E mögött a barátságra való törekvés és a harmónia iránti erős vágy húzódik meg. Ezek a szülők mindenáron összhangban szeretnének élni a gyerekeikkel, és mindenkor megértésre, valamint a családon belüli hierarchia kiküszöbölésére törekednek. A felnőtt már nem gyerekeknek látja a gyerekeket, hanem egyenrangú társaknak, akikkel a mindennapok valamennyi kérdését meg kell beszélni. Így lehetetlenné válik a szükséges elhatárolódás. Ennek eredményeként pedig a csemeték önző és életképtelen felnőttekké serdülnek fel, mivel nem fejlődhetett ki náluk megfelelően például a frusztrációkkal szembeni tűrőképesség, a lelkiismeret, a munkához való helyes hozzáállás és a csapatmunkára való képesség.

2. Projekció (kivetítés): A felnőtt a gyermek révén igyekszik kielégíteni szeretet és elfogadás utáni vágyát. Attól való félelmében, hogy a gyerek megtagadhatja tőle rokonszenvét, nem is állít elé korlátokat. Hatalomváltásra kerül sor. A gyermeknek az a benyomása támad, hogy ő áll a felnőtt fölött, és irányíthatja.

3. Szimbiozis: A szerző azt nevezi így, amikor a szülők szinte egygyé olvadnak a gyermekkel, mindent elnéznek, és nem szabnak határt neki. A gyermeküket nem is észlelik, mint önálló személyt, és nem veszik észre, ha az kihívóan pimasz. Ha pedig valaki más szóra teszi ezt a szülőknél, azt támadásnak tekintik. A gyermek fejlődésében megreked a „kora gyermekkori nárcizmus” állapotában, és nem tanul meg tekintettel lenni másokra.

Egy valamit mindjárt le kell szögeznünk: Winterhoff emberképe nem felel meg a Bibliának. Így például a gyermek helytelen viselkedését ő csupán az érési folyamatnak a fenti okokból fellépő zavaraként értékeli. Holott nem szabad figyelmen kívül

hagyni, hogy az ember minden esetben bukott, bűnös teremtmény, és semmiképpen sem igaz rá, hogy természetből fogva jó lenne.

A tekintély kérdésében érdekes módon mégis azt képviseli Winterhoff, amit a Biblia is élénk tár, nevezetesen, hogy apai, anyai vagy tanári szerepkörben magától értetődően a gyermek felett állunk. A felnőttek és gyerekek közötti hatalmi viszonyok felcserélődése manapság az egyik okozója a családokon belüli sokféle nehézségnek. Amikor a szerző a gyermekkel szemben szükséges elhatárolódásról beszél, ez alatt nem szeretetlenséget vagy hűvös, parancsuralmi fellépést és a gyermek lenézését érti. A gyerekekkel való szeretetteljes bánásmódot, beleértve a megfelelő mértékű testi érintkezést, semmiképpen sem kérdőjelezi meg az elhatárolódásra vonatkozó követelés.

Winterhoff nem nevelési tanácsadónak szánta a könyvét. Arra kívánja serkenteni az olvasókat, hogy elgondolkozzanak a gyermekük iránti magatartásukon. Második kötetében, melynek címe „Nem kell, hogy zsarnokok legyenek”, megoldási kísérleteket próbál felvázolni. Konkrét megoldásokat azonban nem kínál, mivel csak a figyelemfelhívást tartja tisztén. Véleménye szerint úgysem érhető el semmi, ameddig valaki a dolog hátterében húzódó problémát fel nem ismeri, és meg nem érti.

Érdemes elgondolkodni ijesztő megállapításain, amelyek a sokévi orvosi tevékenysége során a magatartászavaros gyerekekkel kapcsolatban szerzett tapasztalatain alapulnak. Sajnos sok hívő keresztény is a gyerekeivel való partneri kapcsolat mellett döntött, aminek meg is vannak a kedvezőtlen kihatásai. E felfogás vezetett többek között ahhoz, hogy sokan már nem is tudnak különbséget tenni önállóság, öntudatosság és önrendelkezés között. Engedik, hogy a gyermek sok mindent maga döntsön el és tegyen meg, függetlenül attól, van-e annak a dolognak értelme vagy nincs. Büszkén emlégetik, mennyire önálló a gyermekük, holott valójában nem is az, csupán önrendelkező. Ez nyilvánvalóvá válik, amikor másoktól kellene utasításokat elfogadnia. Ilyenkor a gyerek a szokott módon megpróbálja keresztülvinni az akaratát, és már nem képes a tanár felhívásainak haladéktalanul és magától értetődő módon eleget tenni.

„A gyermekem erős akaratú!”

Azt, hogy a következményeket illetően milyen értelmetlen dolog a gyermeket elvből partnerként kezelni, jól szemlélteti a következő óvodai eset:

Reggel nyolc óra. A legtöbb kicsit ilyenkor hozzák a szülei. A három és fél éves Sára a lépcsőn jön lefelé édesanyjával, vagyis inkább csak botladozik, semmint megy. A nyaktörő mutatványának nyilvánvaló az oka. A gyerekek olyan cipőt visel, amely nem tartja kellően a lábát, így még sík terepen is bizonytalan lenne a járása. A lépcső pedig egyértelműen túlzott követelmény elé állítja a kislányt. A vezető óvónő figyelmezteti az anyukát, hogy Sára megsértheti magát. Mire az érzékelhető módon idegileg megviselten a következő választ adja: Elvégre nem az ő döntése volt, a kislány ragaszkodott hozzá, hogy ezt a cipőt vegyék meg, és semmilyen ellenérvvel nem lehetett őt jobb belátásra bírni. Amikor az óvónő felhívja a figyelmét, hogy a nem megfelelő lábbeli veszélyezteti a gyereket, az édesanya szó szerint ezt feleli:

„Egyszerűen nem tudok érvényre jutni a lányommal szemben, annyira klassz, erős személyiség!”

Winterhoff szerint Sára esete nem egyedi, hanem jól jelképezi a gyermeknevelés terén bekövetkezett értékeltolódást. Manapság a gyerekeket ennél bonyolultabb döntésekbe is úgy vonják be, mintha ez magától értetődő lenne, ezzel pedig túlonaltul nagy elvárások elé állítják őket. Sára édesanyja végső soron eltűri, hogy a kislánya gyámkodjon fölötté és leszavazza őt, mert attól tart, hogy a gyermeke nem fogja többé szeretni, ha keresztülviszi az akaratát.

Elképesztő az a jelenet is, amely az egyik családnál játszódott le: Délidő van, egy óra körül. Az ebédnek épp vége. Édesanyja megkérdezi a két éves Miát, hogy szeretne-e most lefeküdni aludni, vagy inkább nem. Mia hosszan gondolkodik, szülei pedig türelmesen várják a döntését, néha ugyanis kislányuknak egész egyszerűen nincs kedve délben aludni. Ma azonban úgy találja, hogy álmos, így le szeretne feküdni. De persze a szokásos elalvási szertartáshoz ragaszkodik. Az pedig ekképpen fest: Mia lefekszik középre, jobbra-balra tőle pedig apu és anyu. Ezek után Mia addig foghatja mindkettejük orrát, míg csak végre- valahára el nem szenderedett.

„Talán Ön nem hiszi, hogy ilyen jelenetek valóban lezajlanak?” - teszi fel a kérdést Winterhoff. „Hogy szülők a szó szoros értelmében az orruknál fogva hagyják magukat vezetni, és még csak fel sem tűnik nekik, hogy ez talán nincs rendjén? Nos, a gyerekek éppen ezt teszik, a szülők meg belemennek ebbe a játékba, napról napra, egyre több családban.

Azon jelöltek száma, akik a gyermekcipőből kinőve hajlamosak lesznek majd zsarnoki magatartást tanúsítani, igen magas, becslések szerint pedig még ennél is magasabb. Én naponta találkozom velük a legkülönbözőbb alkalmakkor. A tendencia pedig a növekedés irányába mutat.”

A világos eligazítást nyújtó referenciaszemélyek hiánya miatt felnő egy olyan nemzedék, amely már nem ismer tekintélyt, ezáltal pedig képtelen igazodni bármilyen társadalmi elváráshoz.

Ezért sürgetően fontos, hogy a felnőttek gondolkodása megváltozzon, és megszabaduljanak „a gyerek mint partner” elképzeléstől. A gyerekeknek odahaza éppúgy, mint az óvodában és az iskolában szükségük van egyértelmű keretekre, mert azok tartást és biztonságot nyújtanak nekik. Minél kisebb egy gyerek, annál erősebben kell ezeknek a kereteknek szabályozott folyamatok és kötıtségek formájában megnyilvánulnia.

Egy tanárnak újra bátorságot kell merítenie ahhoz, hogy utasítsa a diákokat, és ragaszkodjon hozzá, hogy egy anyagul elkészített házi feladatot újra megírjon. A tanuló így szembeesül a tanár tekintélyével, amelyhez aztán igazodhat. Megtanul feladatokat végrehajtani, még ha nincs is kedve hozzá.

Sajnos a szülők gyakran hátba támadják a tanárokat. Ha mondjuk a tanár elveszi az egyik tanuló mobiltelefonját, mert azzal játszott, akkor a szülők panaszt tesznek az iskolaigazgató-nál, ahelyett hogy megdorgálnák csemetéjüket. Sok pedagógus panaszkodik amiatt, mert már alig-alig maradt esélyük rá, hogy úgy jussanak érvényre, hogy utóbb ne kelljen a felindult szülőkkel való összeütközéstől tartaniuk.

A Der Spiegel c. német magazin 2008 nyarán beszámolt a németországi iskolákon végigsöprő panaszára-

datról. Többek között ezt írták: „A német oktatási intézmények mindennapjaihoz időközben már hozzátartozik, hogy az iskolákkal való nézeteltérésekbe ügyvédek is bekapcsolódnak. Legyen szó fegyelmezési módszerekről, osztályozásról vagy egy másik iskolába való áthelyezéssel kapcsolatos döntésekről - feszültségforrásokban nincs hiány szülők és tanárok közt. Az arra való hajlam pedig, hogy a vitás kérdéseket szükség esetén bíróság elé vigyék, folyamatosan erősödik.”

A panaszeljárások során ilyen és ehhez hasonló ügyekről van szó: „Egy tanárnőnek nemrég amiatt kellett számot adnia, mert piros tintával javított. »Mégiscsak traumatikus élmény egy gyerek számára, ha egy dolgozatban sok ilyen színű megjegyzést lát« - vetette szemére az egyik anyuka.”¹

Winterhoff beszámol egy tanárnőről, aki a következőket mesélte el neki: A beiskolázás napján odajött hozzá újonnan induló osztályából egy hat éves kisfiú, és szóról szóra a következőket mondta: „Szerettem volna Adrián barátommal egy osztályba kerülni. Ezt előzőleg megmondtuk. De ő most az 1/B-ben, én pedig az 1/A-ban vagyok. Az apám ügyvéd. Majd meglátja, mit jelent ez Magára nézve. Bepereljük Önt, ha a barátom nem kerülhet át az én osztályomba.” Ez után a szónoklat után sarkon fordult, és távozott.

Ha a gyerekeknek az a benyomásuk, hogy igazságtalan bánásmódban van részüket, a szüleikhez szaladnak. A szülők meg ahelyett, hogy ellenőriznék az állítást, és beszélgetést kezdeményeznének a tanárral, rögtön az iskolaigazgatóhoz vagy egy ügyvédhez fordulnak. Miközben pedig a felnőttek vitatkoznak egymással, a gyermek magatartása teljesen kikerül a látókörből.

A keresztény nevelés alapelvei

Mai korunkat a meglévő értékek szétesése jellemzi. Nem létezik többé kötelező érvényű mérce. Ennek a rosszul értelmezett individualizmusnak a következtében pedig az emberek fogódzó és tájékozódás nélkül maradnak. A „laissez-faire” eszméje kudarcot vallott. Beate Scheffler zöldpárti parlamenti képviselő, tanárnő és háromgyerekes édesanya az 1993. évi rostocki zavargások alkalmával ezt írta: „A mai fiatalok a mi gyerekeink, a mi diákjaink, egyúttal pedig a mi nevelésünk »termékei«. A mi lázadásunk volt az, ami sokféle értékrendet lerombolt. Nem mi voltunk-e azok, akik minden szabály ellen harcot vívtunk? Minden tekintélyt megkérdőjeleztünk, és a legszívesebben teljesen megszüntettük volna a család intézményét. Vajon nem adtunk-e a gyerekeinknek, miközben neveltük őket, túl ritkán lehetőséget a velünk való összeütközésre? Engedtük, hogy vitatkozzanak, határozzanak és döntsenek. Igyekeztünk minél kevesebb korlátot felállítani, nem szívesen folyamodtunk tiltáshoz, amivel a gyerekeknek szembesülniük kellett volna.” Bárcsak sokan eljutnának ehhez hasonló belátásra.

Nevelési kérdésekkel kapcsolatban hívő keresztények között is nagy az elbizonytalanodás. Habár a Biblia nem pedagógiai szakkönyv, mégis egyértelmű kijelentéseket tartalmaz gyermekeink nevelésére nézve. Korábban természetesen számított, hogy Isten Szavaként a Biblia határozta meg ezeket az értékeket. Ma viszont a Szentírást neveltség tárgyává teszik, holott használhatatlanságuk miatt egymás után vetik el az újabb és újabb nevelési módszereket.

Mielőtt rátérnénk arra a kérdésre, mi a nevelés célja, tisztában kell lennünk azzal, milyennek képzelte el a

Teremtő az embert. Ezért meg kell vizsgálnunk a Biblia emberképét. Isten a maga képmására teremtette az embert, olyan társként, aki az ő megbízásából cselekszik. Nem autonóm, hanem ötféle függő felelősségteljes lényként. A bűnösét óta végzetes örökséget hordozunk magunkban. „Mert nincs különbség: mindenki vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének” (Róma 3,22-23). Az emberhez hozzátapad a bűn, bukott teremtmény, aki eltéveszti valódi rendeltetését. Kicsi korától fogva velejében önző, és csak a maga előnyét keresi. Még kedvező külső körülmények fennállása esetén is újra meg újra utat tör magának voltaképpen romlott természetű. Ezért a legeslegjobb nevelési módszer sem képes őt megváltoztatni.

Ennek ellenére az ember szívében hordozza a gyógyulás utáni vágyat, ezzel pedig az örökkévalóságot. És itt tör be az evangélium világossága. Már Ezekiel próféta is hirdette a megújulás lehetőségét a Krisztushoz való gyökeres megtérés által: „Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük, eltávolítom testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik, hogy rendelkezésem szerint éljenek, törvényeimet megtartsák és teljesítsék. Az én népem lesznek, én pedig Istenük lesznek” (Ezékiel 11,19-20). Az élet célja tehát az új ember, aki szereti Istent, a felebarátját pedig, mint saját magát. Ezáltal az élet minden területe megváltozik.

Egyvalami világos: Nevelés által nem oldható meg az ember alapvető baja. Akkor mi hát a teendő? Nem marad más, mint beletörődni? Nem. A keresztény nevelés azt jelenti, hogy megszerettetjük a gyermekkel Jézus Krisztust, és úgy terelgetjük őt, hogy válaszolni tudjon Isten szeretetajánlatára. Emellett természetesen arról is szó

van, hogy megértessük vele, másoknak is vannak jogai és szükségletei, és megtanítsuk a társas viselkedésre.

Ez pedig csakis hiteles, tekintélyre épülő neveléssel lehetséges, amely segíti a gyermeket abban, hogy a benne lakozó önzésre való hajlamát leküzdje. A Biblia egyértelműen megköveteli a tekintélyt a nevelésben. A gyerekeknek szükségük van irányelvekre és korlátokra, amelyekhez igazodhatnak, és amelyek között mozoghatnak. Megfelelő kapaszkodók nélkül bizonytalanul érzik magukat. Ez viszont agresszivitáshoz és antiszociális viselkedéshez vezet.

A biblikus értelemben vett nevelés a büntetést is magába foglalja. Az a tekintély, amely alapvetően lemond a büntetésről, nem valódi tekintély.

A közúti közlekedés csak akkor működik, ha az útjelző táblákhoz igazodunk. Ha figyelmen kívül hagyjuk a megengedett sebességre vonatkozó előírásokat, megbüntetnek minket. Ha a törvényhozók nem állapítanak meg bírságokat, csak figyelmeztetően felfelemlenek a mutatóujjukat, senki sem törődne a tiltótáblákkal, amelyek pedig a javunkat szolgálják.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy a Biblia a büntetést tekintené tulajdonképpen nevelési eszköznek. A büntetésnél mindig a gyermek javát kell szem előtt tartania, és sosem szabad indulatból történnie. A büntetés a szülői tekintély semmibevételének szükséges következménye, és elengedhetetlen a gyermek egészséges fejlődéséhez.

Isten Jézus Krisztusban a mi Atyánk. Ahogyan ő bánik gyermekeivel, nekünk is aszerint kell tennünk. Az ő tekintélyét szeretet és irgalmasság hatja át. Ő nem kicsinyli le helytelen viselkedésünket, de kész megbocsátani, ha erre kérjük. Az Istennel való kapcsolatunk bizalmi viszonyon alapszik. Ezt érti a Biblia azon, amikor hitről beszél. Ebből a bizalomból fakadóan tartom magam Isten parancsolataihoz, mivel tudom hogy azok jók számomra. Az Isten Igéje, az Ő tekintélye iránti engedelmisség tehát a bizalomban gyökerezik.

Ilyennek kell a mi viszonyunknak is lennie a gyermekeinkkel: szereteten, bizalmon alapulónak, ugyanakkor nem haverinak, hanem az Istentől kapott tekintélytől áthatottnak.

I Yvonne Schwengeler

Isten számára a csodák természetese

Isten tesz csodákat, de nincs arra ráutalva, hogy mi valóban észre is vegyünk minden egyes csodát, amit Ő véghezvisz.

A szemléletmódunkon múlik, hogy egy hétköznapi esemény megőrzésnek, segítségnyújtásnak vagy csodának tekintünk-e. A „csoda” jelentésű görög thauma szó eredetét tekintve ezt jelenti: olyan esemény, amelynek bekövetkezéére nem találunk magyarázatot, s amely ezért csodálkozást, ámulatot vált ki.

Isten Igéje számtalanszor beszél csodákról. Ábrahámnak már az 1 Mózes 18,14-ben meg kellett tanulnia: „Van-e valami lehetetlen az Úr számára?” Egyszerűen fel nem foghatta, hogy neki és meddő feleségének, Sárának idős korokra gyermekük születhetne! Ábrahám és a leszármazottai rengeteg alkalommal tapasztalhatták meg Isten csodálatos beavatkozását az életükbe. Dávid is erre a következtetésre jutott: „Hálát adok az Úrnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet” (Zsoltárok 9,2).

A Biblia gyakran így számol be azoknak az embereknek a hozzáállásáról, akik szemtanúi voltak Jézus csodatételeinek: „(igen) elcsodálkoztak”. Amikor Jézus betegeket gyógyított, a jelenlévők és a hirtelen felépülő személy rokonai is ámulatba estek.

A tanítványok csodálkoztak, amikor Jézus lecsendesítette a vihart, és elsimította a háborgó hullámokat. Sokszor Jézus szavai is meglepték őket, amelyeket akkor még nem értettek. Már születése előtt kezdtek rájönni az emberek, hogy valami csodálatos - valami rendkívüli dolog fog történni: ugyanis angyal adta azt hírvél a mezőn lévő pásztoroknak.

Jézus már tizenkét évesen

bölcsőbb volt mindenki másnál, ezért elcsodálkoztak a fiún. Később aztán még inkább ámulattal töltötte el

őket az ács fia, aki annyi isteni bölcsesség birtokában volt. Amikor Jézus a lombsátorünnepen tanított, még az írástudók is csodálkoztak: „Hogyan ismerheti ez az írást, hiszen nem is tanulta?” (János 7,15).

Így van ez máig. Minden egyes alkalommal, amikor Isten tesz valamit, amire mi emberek nem vagyunk képesek, ezt mondjuk: „Ez csoda.” Valójában azonban csupán nekünk embereknek megfoghatatlan a dolog. Isten számára a csodák teljesen természetese, hisz Ő a menny és a föld Teremtője. Ő ma is tesz csodát azáltal, hogy belenyúl az életünkbe - olykor egészen látványosan, többnyire azonban a csodálatos mozzanatok olyannyira „aprók”, hogy könnyen átsiklunk felettük. Néha oly módon őriz meg bennünket Isten veszélyes helyzetekben, hogy tudomást sem szerzünk óla. Isten nincs arra ráutalva, hogy észrevegyünk minden egyes csodát, amit Ő tesz.

Csoda az, amikor a szervezetünkben kialakuló parányi rákos sejtek elpusztításra kerülnek, anélkül hogy mi ennek tudatában lennénk. Amikor gyűlölködő emberek hirtelen szeretni kezdenek. Amikor lelki sebek hegednek be, és gyászolók vigaszt nyernek. Amikor veszekedős emberek kibékülnek a körülöttük élőkkel. Amikor gyengék erőssé válnak, fáradtak újra erőre kapnak, és éhezők jóllaknak.

Máskor úgy tűnik, mintha Isten nem akarna csodát tenni, bármennyire is esedeznek ezért Hozzá. A kis Amy Carmichael ugyanolyan szép kék szemet kért az Úrtól, mint amilyen mindenkinek volt a családjában. Isten azonban nem hajtotta végre ezt a színváltozást. Évekkel később Amy Indiában lett misszionárius, és a sötétbarna szemével éppen odail-

lett! Csoda volt, hogy egy kékszemű családban barna szemekkel született!

Én magam tíz évvel ezelőtt ott álltam balesetet szenvedett gyermekem betegágyánál, amikor az orvos közölte velem, hogy örökre el kell búcsúznom a fiamtól. Könnyörgtem Istenhez, hogy ne vegye el tőlem a gyermekemet, vagy adjon erőt ennek elhordozásához. A csoda pedig megtörtént: a fiunk életben maradt!

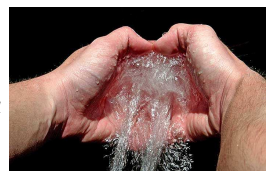
Akkor megtanultam: Nem helytelen dolog Isten bámulatos beavatkozását az életünkbe csodának tekinteni. Ugyanakkor veszélyes dolog a hitünket csodákhoz igazítani, „csodákban” hinni, vagy egy embert csodás gyógyítóként imádni. Sokkal inkább minden dolgunkban annak a Valakinek legyünk hálásak, és Őbenne higgyünk, aki egyedül képes csodákat cselekedni, mert: „... minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása” (Jakab 1,17).

I Roswitha Wurm

Hullámverés

*Naponta más a rajzolat,
amit a gondolat hullámverése
a lélek partján hátrahagy,
akár a tenger, ha nyújtózkodik,
kincset és szennyet
a fövenyre hord,
amíg vissza nem parancsolja
szigorú égi kapitány: a Hold.
De addig sutorogva
futnak a habok,
homokba írják, mit üzen a távol,
zenéje zúg az üres csigaházból,
amit a süket sziklához csapott.
Apály dagálllyal
szünet nélkül harcol,
míg kiutat nem lelek önmagamból,
ahol nem e háborgó értelem
erői fogják küldetésem kódját
megfejtani, -
hanem a kegyelem.*

Fésűs Éva

„Krisztus követése a fogyasztói társadalomban”

1. A fogyasztói társadalom életvitele - Vágyakozás a dolgok után

Részlet John F. Kavanaugh könyvéből

A pénz világa terjeszkedik, hogy kitöltse az űrt, amelyet a közös-ség, a vallás, az iskola, az egyetem, a család értékeit megtestesítő intézmények megroppanásuk, összeomlásuk vagy éppen önpusztításuk után maguk mögött hagytak. ma olyan világban élünk, ahol minden érték viszonylagos, egymással egyenlő, vagyis tekintély nélküli és ízlés kérdése. Ahogy Dee Hock, a Visa bankhitelekártya-részlegének volt főnöke mondja: „Nem igaz, hogy az emberek mindennél többre értékelik a pénzt. Az a helyzet, hogy minden mást sokkal kevesebbre tartanak. Nem mohóbbak az emberek, csak nincsenek más értékek mohóságuk féken tartására.” Vagy ahogyan E.D. Baltzell, a Pennsylvania Egyetem szociológusa véli: „Amikor nincsenek értékek, a pénz számít.” (Myron Magnét „A pénztársadalom” Fortune, 1987. július)

Mostanra alighanem elértünk a fogyasztói szemlélet kiteljesedését. Sokan közülünk nem engedhetik meg magunknak többé, amit apáik megtehettek - hogy legyen egy házuk, hogy gyerekeiket taníttassák -, az emberek nagyon nagy része azonban minden mást megvehet, és meg is vesz. Mi több, szinte önmagáért való célnak tekintjük a vásárlást. Gyönyörűséges bevásárlódókat emeltünk, hogy kedvünkre keresgélhessünk, boltok egész tömegét hoztuk egy fedél alá, szabályozott klímával, szökőkutakkal és napvilágot sohasem látott fákkal kicicomázva. Olyan helyeket hoztunk létre, ahol az emberek egész napokat töltenek el, és ezt természetesnek tartják. Kaliforniai reklámmatricák hirdetik: „Vásárolok, tehát vagyok”. Manapság ez csak félig tréfa. („Az addide-nemzedék” - a Wall Street Journal egyik 1980-as évekbeli mellékletében)

A belső élet minden formájától megfosztva és kapcsolatokra éhezve teljesen logikus, hogy készte-tést érzünk a saját sivárságunk és a köztünk lévő kapcsolatok hiányának betöltésére.

A Fortune magazin egy 1987. júliusi, a „A pénztársadalom” című

írása igen részletes elemzését adja ennek a zsigereinkből jövő elemi vágyakozásnak, amely olyannyira sajátja a fogyasztói társadalomnak. A cikk vallásos utalással kezdődik: „Pénz, pénz, pénz—napjaink bűvös szava. A nyolcvanas évek Amerikájában az emberek, tömegesen elbódulva a pénz utáni bizsergető vágytól, a materializmus vitustáncában ránganak... A pénz vakító ragyogásában minden más érték fénye sápadtnak tűnik.” A liturgikus és ritulális szövegösszefüggés tökéletesen találó, ahogyan a *Journal of Consumer Research* 1989 júniusában rámutatott: „a fogyasztói magatartásban összemosódik a szent és a közönséges”. Miközben a vallás elvilágiasodott, a vásárlás és a fogyasztás vált a szentség megtapasztalásának eszközévé. Az emberi szív végtelen vágyakozása termékekre vetítődik ki - a legújabbra, a legjobbra, a legdrágábbra, a folyton-folyvást tökéletesítettre. Bevásárlóközpontjaink a „fogyasztás katedrálisai”. Az örökkévalóság Calvin Klein palackjaiban található, a végtelenség pedig egy japán autóban. Az emberi szívet - amely már nem egy transzcendens, személyes Isten trónja többé, amely immár nem mások szentháromságos megismerése és szeretete iránt elkötelezett, és amely az utolsó pillanatig nem ismer nyugalmat - most magához rántja, sőt megbéklyózza a birtoklás ígérete.

A folyamatos szerzés tehát a csúcs. A Fortune cikke megjegyzi, hogy a 175 dolláros teniszcipőért, a 40.000 dolláros bundákért és a 4000 dolláros játék Mercédesekért hisztizünk. A cikk szerint 1967-ben az elsőéves amerikai egyetemisták negyven százaléka vélte úgy, hogy fontos számára a „jólét”, míg nyolcvan százaléka vélte úgy, hogy fontos számára a „jólét”, míg nyolcvan százaléuk úgy tartotta, hogy „egy értelmes életfilozófia kialakítása”, a nyolcvanas évek végére azonban ezek az arányok megfordultak. Nem elsősorban azért volt ez így, mert a pénzt és a birtoklást az élet egyik értékének tekintették, hanem mert ezek kezdtek egyedüli értékévé válni,

egyedüli céllá, hogy minél többet mondhassanak belőlük a sajátjuknak.

Sokuknak sikerült is. A milliomosok ma több, mint 1,3 millióan vannak, hatszor annyian, mint 1970-ben. Az amerikaiak közül a leggazdagabbak 1%, akik 1963-ban a nemzeti javak 31,8%-át birtokolták, két évtizeddel később még nagyobbra, 34,4%-ra növelték részesedésüket. A „Szegénypolitika, gazdagpolitika: A jólét és az amerikai választópolgárok a Reagan-kurzus farvizén” című írásában Kevin Phillips feltárja, hogy a javak egyesült államokbeli felhalmozódásában ez csak a kezdet volt, és az újraelosztás révén ezek a javak a középosztálybeliektől és a szegényektől egyre nagyobb arányban a szupergazdagokhoz kerültek.

A Fortune-Cikk a Rhode Islandi Egyetem egy történészét, Maury Kleint idézi, aki arról a manapság megfigyelhető törekvésünkről ír, hogy egyre több és több tárgyi tulajdont halmozzunk fel. „A mi korunkban a hagyományos önmeghatározások állandó támadás és nyomás alatt vannak, mégpedig a változás hatalmas tempója miatt. Ebben a helyzetben a pénz válik az önmeghatározás eszközévé: hogy ki vagy, az attól függ, mit birtokolsz.”

Következésképpen mohó vagyunk, hogy még többet birtokoljunk és fogyasszunk, nem másból származik, mint az áltranszcendenciából és az álimmunenciából. Nem csupán a szent dolgokat, hanem saját magunkat is a tárgyakban keressük. Minél több a tulajdonunk, annál több a miénk Istenből. Minél többet birtokolunk, annál inkább létezőnk. Ez pedig, amint várható, megerősíti a bensőséges személyesség és az elköteleződés hiányát az életünkben. A Fortune így folytatja: „Pszichoanalitikusok szerint számos pénzt hajszoló ember olyan szülők gyermek, akik túlságosan elfoglaltak, agyonhajszoltak vagy zárkóztak... Így aztán gyerekként állandóan csak sóvárognak a meg nem kapott elismerésre és a szívesen adott válaszokra. Ezeket segít megszerezni, sőt pótolni a pénz.”

Leteremtéstörténet

Kezdetben teremté az Úr a Bitet és a Byte-ot. És teremté ezekből a Szó-t. És a Szóban két bit volt, és nem létezett semmi más. És az Úr elválasztotta az Egyet a Nullától. És látá az Úr, hogy ez jó. És monda az Úr: Legyen Adat. És így történt. És monda az Úr: Foglalja el az Adat a megfelelő helyet. És megteremté az Úr a floppy diszkeket, a hard diszkeket és a kompakt diszkeket. És látá az Úr, hogy ez jó. És monda az Úr: Legyen Számítógép, ahova a floppy diszkeket, hard diszkeket és kompakt diszkeket be lehet helyezni, és elnevezte Hardvernek. És látá az Úr, hogy ez jó. És Szoftver még nem létezett akkor. De az Úr megteremtette a Programokat, nagyokat és kicsiket az ő fajtájuk szerint. És monda az Úr: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek meg a Memóriát. És monda az Úr: Teremtsünk Programozót, és alkosson a Programozó új Programokat, és irányítsa a Számítógépeket, a Programokat és az Adatokat. És megteremté az Úr a Programozót, és elhelyezte a Számítóközpontban. És megmutatta neki az Úr a Könyvtárszerkezetet, és monda neki az Úr: Használhatsz minden Könyvtárat és Alkönyvtárat, de NE HASZNÁLD a Windows-t. És monda az Úr: Nem jó a Programozónak egyedül. Álmodt bocsátott rá, és kivette egyik oldalbordáját, és másik lényt teremtett belőle, aki felnéz a Programozóra, aki szereti azt, amit a Programozó csinál, és elnevezte az Úr ezt a lényt Felhasználónak. És ott volt a Programozó és a Felhasználó a csupasz DOS alatt, és látá az Úr, hogy jó. De Bill okosabb volt az Úr minden más teremtményénél. És Bill megkérdezte a Felhasználót: Mondta-e az Úr, hogy ne futtass egyetlen programot sem? És a Felhasználó válaszolt: Azt mondta az Úr, hogy használhatunk minden Programot, minden Adatot, de mondta, hogy soha se hasz-

náljuk a Windowst. És monda Bill a Felhasználónak: Hogyan beszélhetsz olyasmiről, amit még ki sem próbáltál? Abban a pillanatban, hogy a Windows-t futtatod, olyan leszel, mint az Úr. Képes leszel bármit létrehozni egy egyszerű egérkattintással! És a Felhasználó látá, hogy a Windows gyümölcsei szebbek és könnyebb őket használni. És látá a Felhasználó, hogy minden tudás haszontalan, mert a Windows képes azokat helyettesíteni. És a Felhasználó installálta számítógépén a Windowst, és monda a Programozónak, hogy ez jó. És a Programozó azonnal elkezdte keresni az új drivereket. És megkérdezte őt az Úr: Mit keresel? És a Programozó válaszolt: Új drivereket keresek, mert nem találom őket a DOS-ban. És monda az Úr: Ki mondta neked, hogy új driverekre van szükséged? Futtatad a Windowst? És a programozó válaszolt: Bill mondta nekünk! És monda az Úr Billnek: Azért, amit tettél, gyűlölt leszel minden teremtmény előtt és a Felhasználó boldogtalan lesz miattad. És örökké a Windowst kell árulnod. És monda az Úr a Felhasználónak: Azért, amit tettél, csalódní fogsz a Windowsban, és az megeszi minden Erőforrásodat. Lassú programokat kell majd használnod, és örökkön örökké a Programozó segítségére fogsz szorulni. És monda az Úr a Programozónak: Azért, mert hallgattál a Felhasználóra, sohasem leszel boldog. Programjaidban hemzsegni fognak a hibák, és ki kell javítanod őket, és újra ki kell javítanod őket az idők végezetéig. És az Úr kiűzte őket a Számítóközpontból, az ajtót bezárta, és jelszóval levédte: *általános védelmi hiba* (general protection fault).

Tanulságos történetek - egy nemes ember hagyatéka

Egy bizonyos hegyi faluban évszázadokkal ezelőtt egy nemesember azon gondolkodott, hogy milyen örökséget hagyjon a falu lakóinak. Végül eldöntötte, hogy templomot épít hagyatékként. A templomépítés tervét titokban tartotta egészen a befejezésig. Amikor az emberek összegyűltek, csodálkoztak a templom szépségén és tökéletességén. Sok dicsérő megjegyzés után egy jó megfigyelő megkérdezte:

"De hol vannak a lámpák? Miként világítják meg a templomot?"

Anélkül, hogy válaszolt volna, a nemes rámutatott a falon lévő lámpatartókra, aztán minden egyes családnak adott egy lámpát, hogy vigyék magukkal az istentiszteletre és függesszék fel a falra:

"Valahányszor itt vagytok, az a hely, ahol ültök, világos lesz" - felelte a nemesember." Amikor pedig nem lesztek itt, az a hely sötét lesz. Amikor távol maradtok a templomtól, Isten házában bizonyos része sötétben marad." Vajon a mi lámpásunk meg van gyújtva?

Azon a helyen világítunk, ahová Isten helyezett minket? Ha a megfelelő helyen világít életünk, akkor igazi a mi Krisztus vásárunk.

Vitriol - Titkos Záradék

Mi, a Nemzetközi Környezetvédelmi Konferencia résztvevői, felelősségünk tudatában, népeink boldogulása és országaink stabilitása érdekében, a környezetszennyezés következményeit enyhítendő az alábbi teendők végrehajtásában egyezünk meg:

1. Vállaljuk, hogy az itt felsorolt feladatok teljesítése érdekében minden lehető eszközzel küzdeni fogunk, e célokra pénzt csoportosítunk át, akár kevésbé fontos célok (pl. magzatvédelem, oktatás, kultúra, fejlődő országok támogatása, stb.) háttérbe szorításával is.
2. Támogatjuk a vegyipart és a gyógyszeripart a közhiedelem szerint allergiát okozó növények irtására, illetve az allergiás betegségek tüneteinek enyhítésére szolgáló hatékony vegyszerek és gyógyszerek kifejlesztése érdekében.
3. Dotáljuk az ilyen irányú kutatásokat, találmányokat, e célokkal foglalkozó egyesületeket, cégeket, személyeket. Pályázatokat, programokat hirdetünk a környezetromboló hatások következményeit mérséklő ötletek, újítások támogatására, megvalósítására, elterjesztésére.
4. A háztartási és ipari, valamint a veszélyes hulladékok tárolásában olyan módszereket vezetünk be, amelyek a hulladékot elrejtik, szabadon látható mennyiségét csökkentik, így az állampolgárok számára elfogadható szinten tartják. Ide tartoznak a Konferencián megfogalmazott modern parkosítási módszerek, valamint a tengerek, elhagyott bányák és barlangok hulladéktemetőként való hasznosítása.
5. A környezetbarát háztartási csomagolóanyagok, tartályok, dobozok, zacskók és egyéb műanyagok elterjesztéséért erőfeszítéseket teszünk. Minden lehető eszközzel támogatjuk a környezetbe illeszkedő színű, formájú anyagok használatát.
6. Rendeletekkel és törvényekkel kötelezzük a gyárakat, laborokat és vegyi üzemeket, hogy szennyezőanyag-kibocsátásukat színtelen, íztelen, szagtalan folyadékokra és gázokra korlátozzák.
7. Fejlesztjük a villamosenergia-ipart és a villamos infrastruktúrát, hogy a globális felmelegedés okozta nyári melegben a hűtő- és légkondicionáló gépek zavartalanul működhessenek. Támogatjuk a közintézmények és magánlétesítmények zárttéri hőmérséklet-szabályozó berendezésekkel való felszerelését.
8. Korlátozzuk a nagyvárosok autóforgalmát az üzemanyagárak és parkolási díjak emelésével, a jelzőlámpák megfelelő működtetésével, az autóhasználat megadóztatásával, stb.
9. Céljaink érdekében hatékonyan használjuk a tömegtájékoztatási eszközöket, az újságokat, rádiót, televíziót és a számítógép-hálózatokat. Kampányokat, előadásokat szervezünk a napfény káros sugárzásának veszélyeiről, a meleg elleni védekezésről, az allergia tüneteinek kezeléséről. Jól szervezett vitaműsorokat és riportokat készítünk, melyek fentebbi intézkedéseink helyességét propagálják, hatásait pozitív színben tüntetik fel.
10. S végül törvényekkel és rendeletekkel megerősítve, karhatalmi és bírósági úton lépünk fel minden rendzavaró személy, csoport és környezetvédelmi szervezet ellen, akik a környezetszennyezés megvalósíthatatlan mértékű csökkentésének követelésével megzavarják népeink nyugalma.
11. Mindennél fontosabb számunkra országaink jóléte, polgáraink boldogulása és kényelme. Erre tettünk ígéretet, ennek szellemében alkottuk a fenti programpontokat. Áthat bennünket a jövőért érzett aggodalom, melyre a megoldást a stabilitás minden módon való fenntartása jelenti.
12. Ezen dokumentum az aláíró országok vezetőinek szigorúan titkos belső használatára és tájékoztatására készült, a benne foglalt célok elérésének érdekében esetleges nyilvánosságra kerülését minden eszközzel el kell kerülni.

Rieth József

SIEGFRIED VON VEGESACK:

A külvárosi utcalány legendája

Egy kivénhedett utcalány szörnyű életéből nem látott többé kiutat. Felkötötte magát az első lámpavasra.

Arra jött egy tisztas tanár.

Könyvébe mélyedt most is,

míg egyszer csak az utcalány himbálózó lába majd leütötte a szemüvegét.

Bosszankodva nézett föl, és így kiáltott:

„Hát már mindenütt a bűnös szenvedélybe ütközik az ember?”

Még a halálában is itt büszkélkedik selyemharisnyájával!”

Azzal helyére igazítva szemüvegét, kemény tekintettel meredt fölfelé:

„Úgy tűnik, ez volt az Úr akarata.

Hál' Istennek, nem ismertem életében!”

Majd arra jött a Megváltó. Egy kigúnyolt zsidó. Megállt a lámpaoszlop előtt,

majd ezt mondta lágy, kedves hangon:

„Leányom, gyere. Feltámasztalak téged!”

Leoldozta nyakáról a kötelet, magához vonta, testvéri szeretettel.

A külvárosi utcalány pedig könnyek közt borult a Megváltó nyakába.

Jörg Zink: Szent erőforrás

Ne fojtsd el, nemesítsd!

Teljes „szívünkől és minden erőnkől” kell szeretnünk, ez az Úr parancsa. Így egyetlen benső képességünket sem szabad megvetnünk, még kevésbé elfojtanunk. De hogy képességeink szolgálhassanak bennünket, meg kell ismernünk, el kell fogadnunk, irányítanunk kell azokat.

A mai embernek különösen nehezebbre esik érzelmi világát helyesen beépíteni önmagába. A kijátszott érzelmek megbosszulja magát, rendetlenséget okoz, vagy pedig ellenőrzésünk alól kisiklik és a végsőkig felfokozza, megzavarja ítélő- és cselekvőképességünket.

Az akarat -- amelynek, úgy tűnik, túlzott hatalmat tulajdonítanak - semmit sem tehet az értelem nélkül, főként pedig az érzelmek benső egyetértése nélkül.

Végső sorban csak az az ember képes egyensúlyát fenntartani, egészséges és valódi lelki életet élni, aki harmóniába olvasztja minden képességét Krisztusban.

Lényed minden szintjének életképességek felelnek meg. Egyik sem rossz, nem kell elfojtanod azokat; de mindegyiküket kikezdte a bűn, nem szabad magukra hagynod őket.

A háziállat, ha visszakerül a vadonba, visszavedlik vadállattá.

Saját kezdeményezésükre bízott képességeid a vad állapotba visznek vissza.

A víz hatalmas energiává válik, amint gátak közé szorítjuk.

Életadó erővé lesz, ha öntözőcsatornába vezetik.

Minden képességed, amelyet szellemed alakít és irányít, ideáld és hited szolgálatába állítható.

Ha ügy véled, hogy a fa túlságosan magasra nő és erősen lemetesz, az alsó ágak sokkal erőteljesebben nőnek és dúsabbakká válnak.

Ha megcsonkítod magad „felül”, képességeid alul annál jobban fejlődnek.

Meg kell választanod az

irányt, amelyben fejlődni akarsz: felfelé vagy lefelé.

Ha elutasítod az egyetlen Istent, bálványokat fogsz imádni.

Ha nem műveled magadban a szellemet, csak érzéki életet fogsz élni.

Ha elzárkózol minden érzelmek elől, kiszolgáltatod magad az ösztönöknek.

Ne áldozd fel magad azért, hogy megedződj, hogy kovácsold az akaratodat, hogy „valakivé légy”, mert a gőg hamarosan meghamisítja jó szándékaidat és kielégítetlen erőid alsóbbrendű elégtételt keresnek.

Bizonyos erényes magatartás nem más, mint az érzelmek elfojtása; többet ér kevesebb külső szigorra és nagyobb

belső tisztaságra törekedni.

Ne elégedj meg a vadon metszésével, ojtsd be azt, hogy termést hozzon. Ne elégedj meg a „lemondással”: nemesítsd meg képességeidet, hogy kibontakozék benned az ember és a keresztény.

Ha megtagadod magad: szeretetből tagadd meg.

Ha feláldozod magad: testvéreidért, Istenedért tedd.

Ha meghalsz önmagadnak: azért halj meg, hogy Krisztusban élj.

A halál csak azért értékes, mert van feltámadás.

Képességeid közül érzelmeid nyugtalanítanak. Ne vesd meg azokat, különleges gazdagságot jelentenek. Lehetővé teszik: hogy egy szép látvány vagy felebarátod szenvedése megindítson, hogy örömtől sugározzál egy művészi alkotás, illetve barátod öröme láttán, hogy könnyen kapcsolatba lépj másokkal és mélyen átérted a helyzeteket és személyeket, hogy a magával ragadó érzelmi vonzalom kényszerítsen a teljes önátadásra.

Érzelmi világod és értelmű legyenek barátok, akik kéz a kézben járnak, hogy így megadják egymásnak azt a mélységet és egyenességet, amit nem érhetnének el, ha egyedül működnének.

Ha minden vakkantásra durván megütöd kutyádat, látásodra gyorsan vackába bújik majd.

Ha érzelmed állandóan gátakba ütközik, visszaszorul beléd, és nehezen tudod majd megnyilvánulásra bírni.

A gyermek, akivel keményen és igazságtalanul bánnak, hazudozóvá, alattomosává, tolvajjává válik. Csínyeit alattomban követi el.

Légy bizalmatlan az érzelmeddel: ha durván bánsz vele, alattomosná válik, „illegalitásba vonul”, de nem mond le a cselekvésről.

Titkos harcra ítélt érzelmed vagy elhomályosítja értelmét és megakadályozza az egészséges ítéletalkotásban, vagy vérmérsékleted valamely rossz hajlamának szolgálatába szegődik (önkényeskedés, hatalomvágy, erőszak, érzékiség...), hogy azt erősítse, vagy egyik napon váratlan tragédiát robbant majd ki. A gyermek az akadálytól való félelmében behunyja szemét. Egy pillanatra megnyugszik, de az akadály megmarad.

Ha érzelmedet nem akarod tudomásul venni, mert megijedtél tőle, nem szünteted meg érzelmi benyomásaidat, csak elfojtod azokat.

A seb, melyet befedünk, de nem ápolunk -- hetvenkedésből vagy hamis szeméremből -- elmérgesedik és elgennyed. Meg kell vizsgálnunk és gyógyítanunk.

Ha egy szemrehányás, figyelmetlenség, hűtlenség, kudarc, megsebzett", ne szégyelld felindultságodat, az nem szégyellni való, ne játszd az „erőset”, letagadva sebedet, az nem gyengeség jele, ne térj ki előle megvetéssel, sebed nem hanyagolható el. Fedd fel őszintén a sebhelyet, keresd meg az okát; akkor majd kezelheted azt.

Mindaz, amit „érezte” -- öröm vagy szenvedés -- benned van. Értelmednek becsületesen tudomásul kell vennie, azután el kell fogadnia azt, csak így utasíthatod el azt, amit el kell utasítanod.

Mindaddig, amíg a folyó vissza nem tér medrébe, lehetetlen munkához látni az elárasztott földeken.

Ha érzelmed túlrad, zavarja gondolkodásodat, ítélőképességedet, egész életmódodat mindaddig, míg „a helyére nem tereled”.

A labdarúgók az edzés alkalmával megismétlik a játék, az előző mérkőzés egyes szakaszait megbírálás céljából.

A gondos nevelő, hogy növendékét formálja, megvitatja vele, hogy bizonyos életkörülmények között milyen magatartás a helyes.

Ha nevelni akarod érzelmeidet, vizsgálj meg, milyen helyet foglalnak el életedben és biztosítsd számukra az őket megillető helyet.

Megindított egy személy, felkavart egy esemény. Állj meg: vizsgálj meg tárgyilagosan a tény, amely érintett és első reakciód, határozd meg az érzelmi és az érzelmi részt ebben a reakcióban, fogadd el teljesen ezt a tény és ezt a reakciót, végül ítéld meg és dönts el az eszményed és hited szerint követendő magatartást. Ne elégedj meg azzal, hogy tudomásul veszed életedet, elfogadod érzelmi megrázkódtatásaidat; ajánlj fel mindent Istennek, örömet, szenvedést, még a bűnt is. Így nem rombold magad, hanem építed és fokozatosan egész életedet Istenbe helyezed át.

Az igazi lelki élet nem az, amelyből az érzelem hiányzik, hanem olyan élet, amelyben az érzelmet teljes egészében az értelem irányítja, a kegyelem megtisztítja, úgyhogy nem akadályozza többé az Istennel való találkozást. *Michael Quist*

Érints meg!

Ha kisbabád vagyok - érints meg!
Szükségem van az érintésedre, úgy ahogyan talán sosem képzeled.
Ne csak mosdass, pelenkázz és etess.
Ringass el. Puszd meg az arcomat és simogass.
Nyugtató, lágy érintésed biztonságot és szeretetet ad.

Ha gyermeked vagyok - érints meg!
Akkor is, ha dacos vagyok és elutasítalak.
Ne add fel, keress új utakat, hogy közel kerülj hozzám.
Jóéjpuszid édes álmokat hoz.
Mindennapi érintésed elmeséli, mit érzek.

Ha kamasz fiad vagyok - érints meg!
Ne hidd, hogy nem kell éreznem, hogy törödsz velem.
Csak azért, mert már majdnem felnőttem.
Szükségem van szerető karjaidra, szükségem van lágy hangodra.
Az élet viharában a bennem élő gyermek érted kiált.

Ha barátod vagyok - érints meg!
Semmi sem mutatja jobban szeretetedet, mint egy meleg ölelés.
Mikor szomorú vagyok, egy gyógyító érintés mondja el, hogy szeretsz.
Azt mondja el, hogy nem vagyok egyedül.
Lehet hogy az érintésed minden, amit kapok.

Ha életem párja vagy - érints meg!
Talán azt hiszed, hogy szenvedélyed elég nekem.
De csak karjaid tartják távol a félelmet.
Szükségem van lágy, vigasztaló érintésedre.
Mely emlékeztet, hogy olyannak szeretsz, amilyen vagyok.

Ha felnőtt gyermeked vagyok - érints meg!
Ha van is saját családom, akiket megölelhetek,
Mégis szükségem van anyám vagy apám karjára, amikor gyenge vagyok.
Szülőként máshogy látlak.
Már jobban tudlak becsülni.

"Ha idős szülőd vagyok - érints meg!
Ahogy én érintettelek, mikor kicsi voltál.
Fogd a kezem, ülj közelebb, adj erőt.
Melegítsd megfáradt tagjaimat közelségeddel.
Bár a bőröm ráncos, érintésre vágyik."

*Ne félj. Érints meg!
(ismeretlen szerző)*

Irodalmi melléklet

Istenáldotta búza

A búzamezőkről hoztam ezt a mesét, amelynek édes az íze, mint a bibliai manának. Továbbadom úgy, ahogy vettem, azaz hogy sokkal olcsóbban adom, mint amibe nekem került.

Mert kalászszedő Mári néni mesélte ezt nekem, akit ülve találtam a kunágotai tarlón, két keresztbefektetett zsákocskával mellette.

- Mit visz, Mári néni? - kérdeztem a szegény, töpörödött öreg kis Noémit.

- Csak vinném, lelköm, ezt a kis *felejtött kalászt*, mert a gazda megengedte, hogy összesződhessem, de az én öreg vállamnak már ez is nehéz köröszt.

Fölkaptam a vállamra a Mári néni "nehéz körösztjét", és míg beértem vele a sárfalú zsellér-putriba, addig mesélte el Mári néni az istenáldotta búza történetét, és mikor bevégezte, azt tette hozzá:

- Adj a Isten lelke üdvösségére. Hát én senkitől se kívánom, hogy vigye az én keresztmet, hanem aki elolvassa a búza legendáját, annak én is azt kívánom: - Adj a Isten lelke üdvösségére...

Úgy volt az, hogy mikor az Úristen a világot megteremtette, elküldte az angyalokat, nézzenek körül idelent, van-e még valami híja a világnak.

- Van ám, Urunk-teremtőnk - jelentették az angyalok -, mert búzáat elfelejtettél teremteni.

- Ejnye, ejnye - csóválta meg az Úristen a fejét -, hát akkor miből sütik odalent az emberek a kalácskenyeret?

- Bizony csak zuzmóból török, fakéregből őrlék - panaszkodtak az angyalok.

- No, ez nem jól van így - tűnődött el az Úristen -, de hát mit lehetne itt most már tenni?

Szerencsére az Úristennek nem jutott eszébe anekdotát összehívni, se népjóléti minisztérium nem volt még akkor teremtve, mert ha lett volna, akkor még ma se volna búza. Ehelyett kiadta az Úristen a parancsot az angyaloknak:

- Nosza hamar, rázzátok ki az abroszomat az ablakon! Egy-kettőre fölkapták az angyalok az aranyabroszt az Úristen diófa-asztaláról, vitték a csillagablakhoz, s ami morzsa volt rajta, azt mind kirázták a földre: abból hajtott ki idelent a búza.

Az ám, csak hogy akkoriban még nem volt istenáldotta búza a búza. Olyan volt az csak, mint az árokparton növő vadbúza, amivel a gyerekek szoktak játszani. Alacsony a szára, tarackos a gyökere, ritkás a kalásza, apró a szeme.

- Ejnye, de hitvány gizgaz lepte el a földet - mondogatták az emberek, és ügyet se vetettek a búzára, hanem azután is zuzmóból meg fakéregből őrlték a kenyeret. Mert mindig olyanok voltak az emberek, hogy a jó se kellett nekik, ha rájuk nem parancsolták, ugyan néha még akkor se kellett.

Mindössze két testvér akadt, aki azt mondta, hogy nem szabad az Isten ajándékát megvetni, hanem legalábbis próbát kell vele csinálni.

Az egyik is fogott magának egy darab búzaföldet, a másik is.

- Isten nevében vessünk - mondta a fiatalabb, akinek annyi volt a fia, lánya, ahány az ujjja.

- Isten nevében arassunk - mondta az öregebb testvér, aki olyan magánosan élt a világban, mint valami öreg fűzfa a pusztában.

Hát hiszen vetni könnyű volt, mert abban a szél is segített. Vitte az apró magot, mint a pelyvát, s hol szemenként hullajtotta el, hol csomósan ágyazta bele a földbe.

- Adtál, Uram, segítséget, de nincs benne köszönet - sóhajtották a testvérek, akik az első szántóvetők voltak a világon.

Bezzeg nem fűjt a szél aratáskor. Sütött a nap, mint a fűtött kemence, hullott a verejték, mint az eső, szédelgett a két testvér, mint a beteg. Külön kellett leszakajtani minden szál búzácskát, kézzel kipergetni minden kalászát, s utoljára se lett több az egész termés egy-egy zsák búzánál. Szép holdvilágos este volt, mikor a fiatalabb testvér bekötötte a zsákját a tarlón. De ki is nyitotta mindjárt, felét kiöntötte a szűrőre, és csak a másik felét hagyta a zsákban.

- Hát azzal mit akarsz? - kér-

dezte a felesége.

- Ezt átviszem a bátyám szérűjére, odaöntöm az övéhez. Nézd, nekünk van fiunk, lányunk, aki segítsen kenyeret keresni.

Neki nincs se kicsi, se nagy, aki segítségére legyen.

- Isten segítsen meg jó szándékodban! - igazította az asszony a vállára a zsákot.

Az ember azzal nekivágott az éjszakának. Hát ahogy a földje szélehez ér, és át akar bújni az eleven sövényen, összeütődik valakivel, annak is zsák van a vállán, mint neki, az is hátrahökken, mint ő.

- Te vagy az, öcsém?

- Én ám, bátyám. Hát te hová igyekszel éjszakának idején? - kérdezte a fiatalabb testvér, lecsúsztatván válláról a zsákot nagy meglepetésében.

- Én bizony tehozzád indultam - tette le az öregember is a zsákját. - Azt gondoltam, hogy jó lenne megfeleznem veled, amit az Isten adott. Magános ember vagyok én, kicsivel beérem; ti meg sokan vagytok, sok éhes szájat kell megelégténned.

Abban a percben nagyot vilant a fejük fölött az ég, hirtelen meleg szellő kerekedett, fölkapta a zsákokat, s ami búza volt bennük, azt mind szerteszt szórta a világon.

- Legyen megáldva, amit a testvéri szeretet megszentelt - mosolyodott le az Isten az égből.

S azóta olyan bokros növény, dús kalászu, kövér szemű, istenáldotta növény a búza. De mikor gyülmöködés hatalmasodik el az ember-testvérek között, akkor alacsony a szára, tarackos a gyökere, ritkás a kalásza, apró a szeme...

- Az Isten tudja, lelkem, mitől van - simogatta meg a kabátom ujját búcsúzóban Mári néni -, de mintha csupa vadbúza nőne mostanában a világon.

Móra Ferenc

Jöjj, Szentlélek...!

(Egyházközségi tavaszi kirándulás)

Gondolataim hetek óta egy kép körül toporogtak. Bármibe fogtam, lelki szemeim előtt rendre felvillant a jelenet: szétszéledő nyáj, és egy kétségbeesésében is elszánt pásztor alakja. Tekintete riadtan pásztazza a távolban kószáló báránytestvérét. Nem értettem, mi az üzenete számomra, csak azt, el kell mennem (talán lélekben is messzire), s az út mentén irányjelzőkre lelek.

Két fárasztó, gyerekzsivajos nap után csöndre vágytam. Aztán összeszedtem magam. Hátha... talán megkapom a választ.

Pünkösdszombat. A régi KÖGÁZ parkoló. Hajnali 5 óra. A testvérek lassan megtöltik a két buszt. Szinte hihetetlen! A társaság LELKE- sen, csacsogva, frissen (!) áll a rajthoz. Mintha szíve- lelke összefogott volna, hogy ma, itt, és velünk csak csuda dolgok történhetnek. Rövid pihenő, némi testi táplálékkal fűszerezve, s egy aprócska csoda: a felkelő Nap fenségesen vörös korongja, végig jóízű beszélgetések...

Gödöllő. A királyi kastély impozáns épülete önmagában is lenyűgöző. Parkjával, s a királydombra épült kicsiny pavilonjával visszaröpíti a látogatót a 18. század gazdag történelmébe. Magyarország legnagyobb alapterületű barokk kastélyegyüttese prátlan élményt nyújtott. Építtetője Grassalkovich I. Antal, Mária Terézia bizalmasa, a kor tekintélyes főura. A kápráztató színekbe burkolt termek, a mives portrék, szobrok, berendezési tárgyak mindannyiunkat lenyűgöztek. Bizonyára sokunk szívét megdobogtatta, hogy a méltán népszerű Erzsébet királynő milyen erős szálakkal kötődött ehhez az ékszerládikához. Sé-tánk során volt időm elidőzni csoportunkon. Romano Guardini mondja egy helyütt: „És milyen széppé válik a járás, ha vallásos lelkület hatja át! Istentiszteletté nemesedhetik.” Jól láttam-e, hogy a görnyedt vállak közelebb kerültek egy ifjabbéhoz? Hogy a megbotló után több kéz is nyúlt egyszerre?

Máriabesnyő. Magam már jár-

tam itt, de újra meg újra „meglegyint” a hely szelleme. Béke van benne, meg időtlen csendesség. Szép-

séges freskói a művészet iránt érzéketlent is megérintik. Körünkben voltak siketnéma testvéreink is, akik a szentmisét Lóránt atya remek je-lésének köszönhetően teljes átéléssel élvezhették. Én pedig az újabb apró csodát, hogy lám, egy kis lelemény-nyel és sok elszánással, tudással ho-gyan gyarapítható az (egyház) közösség tagjainak száma.

Miután lelkünket jóllakattuk, áldoztunk a test kíváncsainak is... néhány szerény falattal.

Az Égiek továbbra is kegyesek voltak hozzánk, Vácraátóton, a Bota-nikus Kertben csaknem nyári meleg fogadta a kissé már elcsigázott cso-portot. A látvány kárpótolt minde-nért. Gigantikus méretű fák, egy iga-zi famatuzsálem, buja aljnövényzet, s mindenütt életet igenlő vidám ma-dárcsicsergés közepette jártuk végig a szépen kiépített ösvényeket. A me-legház kaktuszcsodái, a ritka virág-, növényfajok sok asszonytársunkban csodálattal elegy irigységet váltottak ki. (Belőlem is, lévén nagy kaktusz-rajongó vagyok.)

Bizony jól esett lerogyni a – ha nem is hűvös,- de elviselhetőbb klí-májú buszunkban.

Budapest volt a következő állo-más, s egy újabb csoda ígérete. A Páli Szent Vincéről elnevezett növé-rek Ménesi úti rendházában egy rendkívüli filmet nézhettünk meg (számomra jelentette a csodát, hogy újra láthattam). A meghitt, csöndes terem, egy- egy belépő és tovatipegő nővér, mintegy díszletül szolgáltak a remek alkotáshoz. Thornton Wilder (1897-1975) amerikai író bestseller ízű regényének adaptációja. A törté-net a 18. századi Peruban játszódik. 1714. július 20-án, pénteken délben az inkák által megépített függőhíd 5 utas alatt leszakadt. Mindannyian szörnyethaltak. Az író/rendező az isteni gondviselés szerepén évődik az ember életében. Velük együtt arra keressük a választ, van-e az ember életének célja, és jelentősége az egyén önálló, sorsformáló akaratan kívül. A választ ki-ki maga adja meg magának. Döbbenetes, érzelmeket felkorbácsoló, mélyen elgondolkoz-tató film. Miközben egy kísérteties világban kalandoztunk, „kint” az ég

csatornái megnyíltak, s bőséges áldás zúdult a városra.

„Újabb kegyelem, hogy nem útközben ért el bennünket.”- mondta egy idős hölgy. A megrázó élményen kívül egy szívmeleg pillanatot is magammal hoztam a rendházból. Egy mosolyt, ami akkor jelent meg a nővér arcán, amikor küldetéséről beszélt. „Milyen keveset tudunk ten-ni!”- mondta. De milyen belső derű-vel, és Istennek szánt étellel!- fűztem tovább gondolatban.

„Csillogó tettekre elég munkást talál Isten, de még sok olyan munkásra van szüksége, aki feltűnés nélkül dol-gozik.”

Amikor „elgyötörtén a fáradt-ságtól, de túlcsondult lélekkel haza-felé tartottunk, megisméltődött a hajnali csoda, csak most *búcsúzott* tőlünk a Nap. Narancssárgán világi-totta be a horizontot. Szép nap volt. Teljes.

Utolsó úti célunk a Székesfe-hérvárhoz közeli (sztráda) étterem. A késői időpont ellenére nagyon jól esett az ízletes gulyásleves.

Kanizsa felé araszolva, - már tudatosan-, újra felidéztem a beveze-tőben felrajzolt képet.

Most sem tudom a pontos vá-laszt, de az azóta eltelt néhány nap-ban Pünkösöd üzenetével töltődtem. A jelenet tisztul: a nyáj mintha ember-alakok sokasága... Előttük a Mester, szomorú-szemrehányóan, de minden szava megbocsátó szeretet.

„Eljön az óra, s már itt is van, amikor szétszéledtek, ki- ki megy a maga útjára, s magamra hagytok. De én nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.” (Jn 16,32-33)

Atyám! Engedd, hogy e kis zárandoklat megerősítse bennünk a hitet, hogy „egy nyáj, egy akol va-gyunk”, s szabadságunkban áll dön-teni, hogy a Te utadon akarunk járni.
Tóth Éva

Hallotta?

Létrehozták az első, mesterséges DNS-t tartalmazó élő sejtet

Amerikai tudósok egy befogadó baktérium felhasználásával létrehozták az első élő és szaporodóképes sejtet, amely kémiai úton előállított DNS-sel rendelkezik. Az Egyház képviselői óvatos üdvözléssel fogadták a washingtoni bejelentést.

A Science folyóiratban közzétett tanulmányában a kutatást vezető Craig Venter (képünkön) és csapata elmondta, hogy a Mycoplasma mycoides baktérium DNS-ének szintetikus változatát ültették át egy Mycoplasma capricolum nevű baktériumba, amelynek belsejét nagyrészt eltávolították. Az új baktérium több, kudarcra végződött kísérlet után életre kelt, és laboratóriumi körülmények között szaporodni kezdett.

A kutatók azt remélik, hogy a lecsupaszított baktériumokból kereskedelmi és tudományos célokra használható mikrobákat tudnak majd előállítani, amelyek üzemanyagot termelnek vagy kiporszívózzák a széndioxidot a légkörből. A tervek között szerepel a jobb vakcinák előállítása is – írja a medicalonline.hu.

A Vatikán örömeinek adott hangot, ugyanakkor fenntartásait is megfogalmazta a tudományos eredményekkel kapcsolatban. Rino Fisichella érsek, a Pápai Életvédő Akadémia elnöke az olasz televízióban azt mondta: az új technológia, ha jó célra használják, előrelépést jelenthet. „Ha jóra, a bajok orvoslására használják, csakis elismerően nyilatkozhatunk róla; ám

ha kiderülne, hogy alkalmazása nem a személy méltóságának tiszteletben tartását szolgálja, megítélésünk megváltozna – mondta. – Nagy érdeklődéssel tekintünk a tudományra; de minket elsősorban az élet értelme, célja foglalkoztat, s mindig arra a végkövetkeztetésre jutunk, hogy nem nélkülözhetjük Istent, az élet forrását és egyetlen teremtetőjét.”

Az elmúlt napokban több sajtóorgánium azzal vádolta az amerikai kutatókat, hogy „teremtőt játszanak”. Craig Venter azonban rámutatott, hogy a csapata által létrehozott szintetikus sejt megalkotása során nem a semmiből teremtetek, hanem egy élő sejtet programoztak át, egyfajta egyszerű baktériumot alakították át másik fajtává. Az eljárás – mondta – különféle célokra használható organizmusok előállítását teszi lehetővé – írja az ICN.

Angelo Bagnasco bíboros, az Olasz Katolikus Püspöki Konferencia elnöke szerint a tudományos felfedezés „újabb jele az intelligenciának, Isten ajándékának, amely képessé tesz, hogy megértsük a teremtetést és egyre jobban tudjunk uralkodni rajta. Ugyanakkor az intelligencia sohasem járhat felelősségtudat nélkül. Az intelligenciát és a tudományos fejlődést mindig az erkölcsi dimenzióhoz kell mérni, melynek középpontjában a személy igazi méltósága áll.”

Jócsелеkedetek

A milliomos meghal és erélyesen kopogtat a mennyország kapuján. Szent Péter kinyitja az ajtót és megkérdezi:

- Mit akarsz?
 - Be akarok menni.
 - Hohó, aztán voltak-e jócsелеkedeteid a Földön?
 - Hogyne. Egyszer találkoztam egy koldussal és adtam neki tíz centet.
 - Aztán?
 - Aztán egy másik alkalommal egy másik koldusnak is adtam tíz centet.
 - Hát még mi jót tettél?
 - Pár év múlva még egy másik koldusnak is adtam tíz centet.
- Szent Péter jelenti a dolgot az Úrnak. Az Úr végighallgatja, aztán így szól:

– Add vissza neki a harminc centet és menjen a pokolba!

Anyám vicce – az átkosból

A tanító néni ideológiailag képi a gyerekeket: nincs Isten és ezért nem is érdemes templomba/hittanra járni...

Ekkor Móricka az utolsó sorban félénken jelentkezik:

- De tanító néni: nálunk minden este megjelenik a Jóisten...
- Hogy-hogy, Móricka?
- Amikor apu este hálóingben megy lefeküdni, anyu mindig felsőhajt: Istenem, már megint itt vagy!

Nagyanyám története – majdnem teológia...

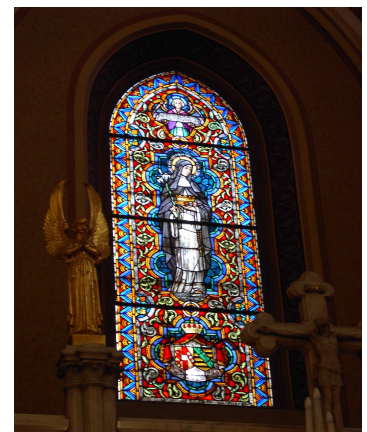
Nagyanyó délelőtti sétáján betért hűsölni kicsit unokájával a székesegyházba. A nap ragyogó fénye bevilágított az üvegablakokon... Elkezdte mesélni, hogy ezek a nagy ablakok szenteket ábrázolnak: Szent Margit, Imre, a Szentcsalád és a többiek...

– De kik azok a szentek? – kérdezi érdeklődve az unokája.

Rövid gondolkodás után nagy ez válaszolta:

– Hát, akiken át a nap fénye bevilágít világunkba...

Itt kezdődik és tetőzik a dogmatika!

Kamaszvonal

Cukrászda

Ha kamaszoknál időszakos túlbuzgóságot látok lelki téren, akkor megესik, hogy kétségeim támadnak: nem fordul-e hamarosan a visszájára ez a folyamat? Éppígy aggasztóvá válik, ha a szülő a saját vallásos programját erőlteti rá állandóan a gyerekére, mert ennek bizonyos esetekben vagy egy-egy szekta keresése, vagy a teljes ateizmus lesz a következménye. Ráadásul mindez a plébániai közösségeket is forgácsolja.

Anti: Elnézést, Atyám, nem voltam vasárnap a beosztás szerint ministrálni, de a család a közösségben volt misén.

András atya: Milyen közösségben, miért, mi nem az vagyunk?

Anti: Jó, de hát ez a saját közösségünk, akikkel táborozni is járunk, meg mindenhova, azért nem tudtunk nyáron sem a ministráncsapattal tartani.

András atya: Figyelj, koma, van egy érzékeny keresztkérdésem: melyik egyházközséghez tartozik az a bizonyos közösség?

Anti: Jaj, hát ez nem olyan, ezt egy német házaspár alapította és már eléggé elterjedt egész Európában, nekünk is van egy csomó külföldi kapcsolatunk, akikkel látogatjuk egymást.

András atya: Na és akkor ez így felülírja a plébániai közösség életét? Miért? Mitől fontosabb?

Anti: Hát azt nem tudom, de ez olyan különleges.

András atya: Egy afféle lelki cukrászda, ugye?

Anti: Jaj, atyám, hogy fogalmazhat így?

András atya: Növendékkoromban egy idős püspök atya volt a rektorunk, ezt a kifejezést tőle

tanultam. Akkoriban néha fiatalosan mosolyogtunk rajta, de mára beérett a tapasztalataimban az érvényessége.

Anti: Nekünk ott lelki örömeink vannak. Ennek Jézus is örül, nem?

András atya: Hadd döntse már el Ő maga, hogy minek akar örülni! Bizonyára a megosztottság nem tartozik ezek közé.

Anti: Viszont az Egyház sokszínűsége igen. Ebben szinte biztos vagyok.

András atya: Ó, hát ez olyan szép, hogy már csak egy szírvány hiányzik hozzá. Figyelj, ilyenkor az egész család ott van?

Anti: Nem, a bátyám egy kicsit unja, ő más utakon jár vasárnaponként, de azt ne kelljen ecsetelnem, nem vallási dolog. Persze ő már félig önálló, anyuék nem tudnak vele mit kezdeni.

András atya: Légy őszinte, neked sosem fordult meg a fejedben, hogy ha önálló leszel, mert felnősz, akkor te is máshol keresed a saját vasárnapod örömeit?

Anti: Hát templomba biztos fogok járni.

András atya: Ez egy biztató válasz, de ennél lelki téren te jóval többre vagy képes. A templomba járás ne legyen egy olyan hivatkozási alap, amellyel kivédheted, hogy nem kötelezed el magad egy közösség, azaz a megélt keresztyénység mellett. Mégis hová akarsz templomba járni?

Anti: Nem is tudom. Majd ahol jól érzem magam. Meg ahogy kijön a lépés.

András atya: Na, ezek az igazán elkötelezett válaszok, gratulálok! Egy szót se arról, hogy az Egyház-

nak hol van szüksége rád, ahol a saját hitéleted egyúttal missziót is jelent.

Anti: Tudom, atyám, azt akarja mondani, hogy ez a hely egyértelműen a plébánia.

András atya: Nézd, ma azt éljük át a sokféle vallási divat között, hogy a plébániai közösségeknek kisebb a becsülete, mint lenniük kellene, pedig ebből él az egész Egyház. Ez az alap és a misszió, itt találjuk meg a küldetésünket.

Anti: Jó, ezt mi is tudjuk, de attól még tartozhatunk máshová is, nem?

András atya: Minden más lelki közösségnek az egyházközséget és nem a széthúzást kellene támogatni. Ha jól tudom, te bér-málásra készülsz, mikor érhetnéd meg ezt jobban, mint éppen ebben az időszakban?

Anti: Atyám, mindent pontosan értek, de a szüleimnek ezt nem tudom elmagyarázni. Tőlük fügök, mit tehetek?

András atya: Nézd, a bér-málással keresztyénként már nagykorúvá válsz. Van olyan társad, akinek a nem hívó szülők ellenállásán kell tudnia áttörni magát. Nálad mégiscsak enyhébb a helyzet, amikor a józan és hiteles irányt kell tudnod megtartani az otthoni nyomással szemben.

Anti: Hát, nagy falat lesz, az biztos, de ahogy atya mondani szokta, ez is a próbatételek egyike.

Pajor András

Egy csepp közélet

Új irány

Körmendy Zsuzsanna - Magyar Nemzet

Ha Orbán-kormány, akkor árvíz. Kiadós. Miskolc egyes városrészeiben a Szinva patak zavaros, megáradt vize elborítja az utcákat. Baranyában a tűzoltók egy nap alatt több mint százszor vonultak ki, települések záródtak el a vízbe-sárba fulladt utak miatt. A híradóban házukat, javaikat védő, homokzsákokat hordó embereket látunk; arcvonásaikat, nekikeseredésüket munkával, erőfeszítéssel fegyelmező bajbajutottakat.

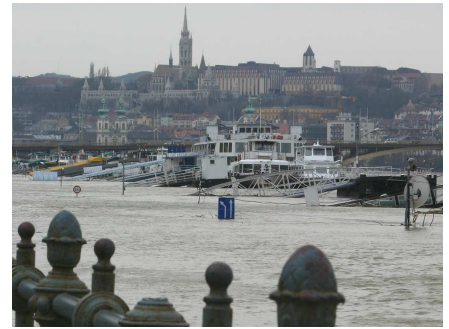
Bajba jutott ország vagyunk. Nyolc éve védekezünk, ahogy lehet. Akik csapdából menekülnének, mert elvesztették munkájukat, nem fizetik ki bérüket, kevés a nyugdíjuk, vagy nem tudnak megélni elértéktelenedett fizetésükből, hosszú évek óta hordják életük, családjuk, javaik köré az alkalmi munkák, megbízások, átmeneti megoldások homokzsákjait, hogy életüket ne árassa el a szegénység. Mások azért küzdenek, hogy saját kezükkel épített házuk alapjait ne mossa alá az eladósodás. Sokan bíznak abban, hogy most minden új: az irány, a korszak, a kisebb állam álma, a minisztériumi struktúra. Az optimista ember azt vallja, amit egy makacs kisvállalkozótól hallottam: a munkámhoz kell egy kocs, de ahhoz nem vagyok elég gazdag, hogy használat vegyek.

Talán így vagyunk mi is: azért kell annyi mindent átalakítani, kisebbé, gazdaságosabbá, átláthatóbbá tenni, mert az elmúlt nyolc év alatt túl sok pénz folyt el, s kísérletezgetésre már nincs idő. Új kell, mert a régi toldozgatás-foldozgatás nem éri meg az árát. Az irány új, a közeg régi. Navracsics Tibor az Országgyűlésben „szolgáló államról” beszélt, ahol az állam nem ellensége, ha-

nem partnere az állampolgárnak, Lamperth Mónika viszont párttársai nevében is folytatta a jól ismert aggódást, ezúttal a Fidesz „rendkívüli hatalomkoncentrációja” miatt. A Fidesz-KDNP törvényjavaslat-csomagjának elemei egyfelé mutatnak: rendigény, átláthatóság, takarékoság és a felelősségi körök egyértelművé tétele irányában.

Új irány? Hogyne lenne az egy olyan országban, ahol állami cégeknél, közintézményeknél jól körülhatárolt felelőtlenségi körök jöttek létre a rejtett érdekszövetségek védelmében. Egy olyan országban, ahol a föltárt korrupciós ügyekben a hivatali vezetők kijelenthették, „vállalják a politikai felelősséget”, ami nyelvükön azt jelentette, hogy morális menthetlenségüket elismerték, de posztjukhoz ragaszkodnak. Jó lesz tehát egy új irány. Olyan ország felé mutasson, ahol, ha egy miniszter kijelenti, hogy vállalja a politikai felelősséget, az azt jelenti, hogy elsején már veszi is a kalapját.

Kisebb parlament, kevesebb minisztérium, csökkentett létszámú önkormányzati testületek, rövidebb kampányidőszak. A kisebbítésből úgy lesz erősödés, hogy a bővítést, létszámemelést nem az adminisztráció vonalán tartjuk fontosnak, hanem például az állampolgár biztonságának megerősítéséért hozott intézkedéseknél. Kevesebb parlamenti képviselő, több rendőr? Igen. Ha Borsodban laknék, és veteményesem lenne, még inkább pártolnám ezt az elképzelést. A bővítés egy másik területe: morális megerősödésünk a kettős állampolgárság révén. Ne higgyük egy per-cig sem, hogy a kettős állampolgárság megadása csak a határon túliaknak szól. Az nekünk is szól.

A saját lelkiismeretünkhöz.

Az eső nem szűnik. Kétezer embert már kitelepítettek. Nyolc év kevésnek bizonyult a gátrendszer felfejlesztéséhez, a beharangozott víztározók megépítéséhez. Új irány kellene ebben is. Az árvíz elleni védekezés nem szezonális téma. Leszakadt villanyvezetékeket, ki-dőlt fákat Budapesten is láthatunk, de az ítéletidő vidéken pusztít a legjobban, ahol hegyekből alázúduló, megáradt patakok, medrüket kicsinek érző folyók ellen kell védekezni.

Ha árvíz, akkor Orbán-kormány? Mondják, az Úristen az erőseket teszi próbára leginkább.

Olyan nincs...

Olyan nincs, hogy valaki folyton úszik

és sohasem lép ki a partra;

olyan sincs, hogy valaki folyton szálldos,

anélkül, hogy egy ágon fenakadna,

és olyan sincs, hogy fehérbot-hitével

távoli célját úgy keresné bárki,

hogy ne szeretné nyílt tekintetével

a biztos útjelzőket megtalálni.

Fésűs Éva

**Júniusban
nyári mozikidélután a Szent József
plébánián !**

A vetítések este ½ 7 órakor kezdődnek!

Helyszín: emeleti díszterem.

Jún. 8.	Quo Vadis I.
Jún. 15.	Quo Vadis II.
Jún. 22.	A gyermek, akit Jézusnak hívtak („A názáreti rejtettség”)
Jún. 29.	A dárda vége (Igaz történeten alapuló filmdráma)

HIRDETÉSEK

Június 18-19-én Ifi köröseink hétvégéje lesz. Somlóvásárhelyen. Menetrendszerinti busszal indulunk és érkezünk haza. Nagyon kérem középiskolás fiataljainkat tegyék szabaddá magukat erre a másfél napra.

Június 25-én pénteken este 7 órától Ifi köröseink szeretnék bemutatni a nagykanizsai születésű illetve itt működött papok életéről készült prezentációjukat. A bemutató színhelye a plébánia emeleti díszterme. Minden kedves érdeklődőt szeretettel látunk.

A hónap végére elkészül a plébánia kelet homlokzatának és két tűzfalának tatarozása és festése. Külön gyűjtést nem hirdettünk, nagyon bízunk benne, hogy elegendő összeget spóroltunk a munkálatok kifizetésére.

Hittanosaink júliusi táborába és az augusztusban esedékes Ifi körös táborba folyamatosan lehet jelentkezni. Szívesen válaszolunk minden felmerülő kérdésre.

Június hónaptól a templomok sajtóasztalaira csekkeket helyezünk el. Tavaly nagy segítséget jelentett a hívek anyagi támogatása a táborokhoz. Kérjük az öszszefogást ez évben is.

NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA

8800 Nagykanizsa, Ady út 15. Tel.: 06-93/313-849; 06-30/508-5542;

E-mail: szentjosefplebania@hotmail.com; szjosef.kanizsa@chello.hu Honlap:

www.szentjosef.plebania.hu